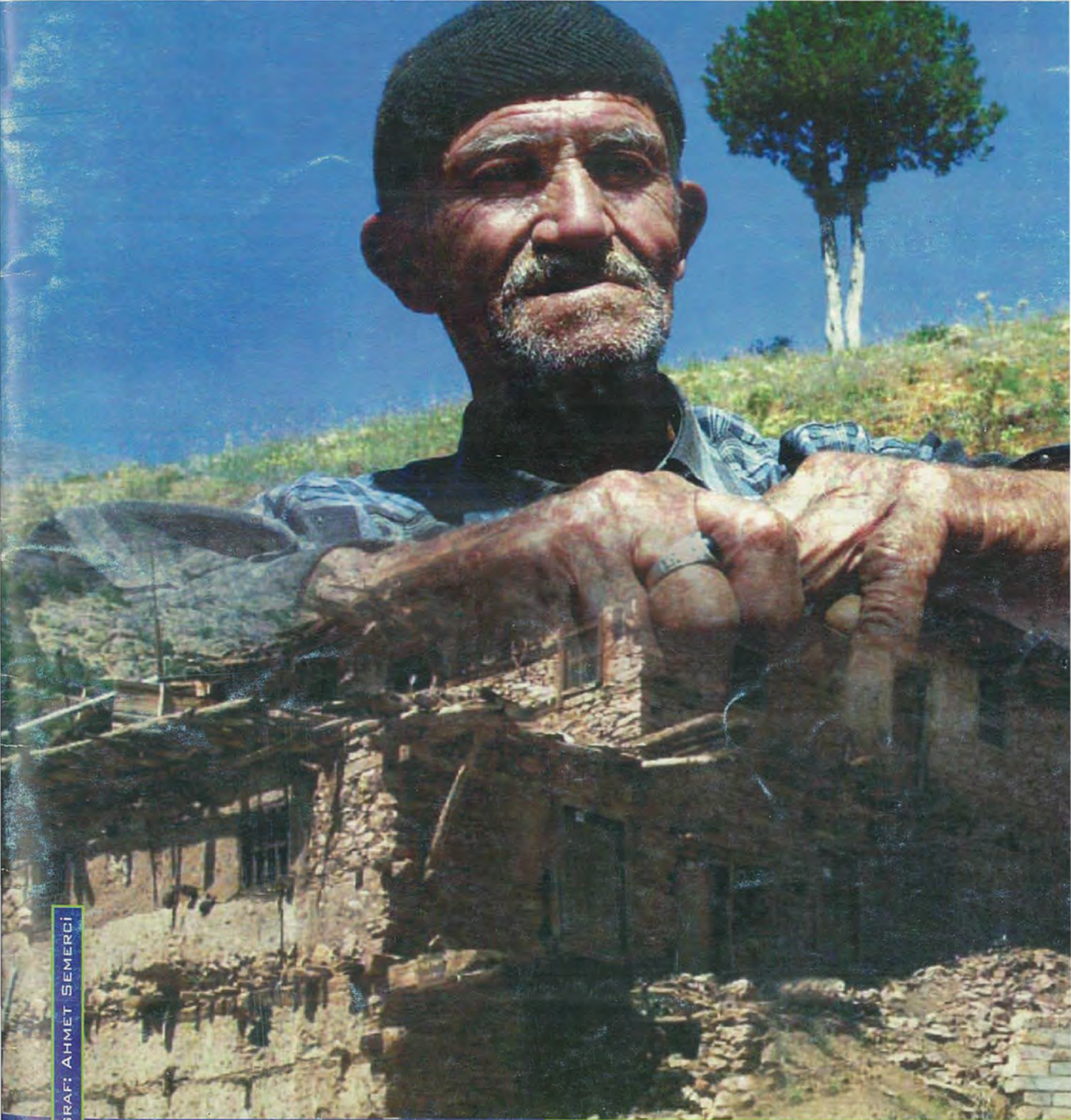

Çetmi^{vin}

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

34
Sayı

Yıl 8/Temmuz-Ağustos-Eylül 2005

FOTOĞRAF: AHMET SEMERCİ

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA VAKFI

Çetmi

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

...internette...

www.cetmim.com

*Dünya gittikçe gelişen haberleşme ağı ile küçülüyor... Değişiyor ve gelişiyor... Dergimiz bundan böyle **internet** ortamında da yayımlanacaktır. Daha önce yayımlanan tüm sayılar bu sitede sizlerin ilgisine sunulacak...*

Sitemiz geliştikçe halkımıza olan katkıları da büyüyecek... Kim, nerede ne iş yapıyor, nerede yaşıyor, mesajları nelerdir... Hasret duyduğu şeyler... Hiçbiri her şey bu sitede yer alacak...

Bu sitenin yapım ve dizaynı Fransa'da yaşayan hemşerimiz Ahmet Semerci tarafından gerçekleştirilmektedir.

Bu siteyi boş bırakmamanızı dilek ve isteklerinizi iletmenizi temenni ederiz.

Sitenin adresi www.cetmim.com

e-posta cetmi@cetmim.com

Çetmi

Çetmi

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Mehmet BALCI

**

Temsilciler

Çetmi: Hüseyin EŞLYOK
Anamur: Abdullah KASAP
Karaman: M. Akif AKKOCA
Antalya: Hüseyin YILDIZ
İzmir: Ahmet GÜÇLÜ
İstanbul: Mustafa GÜÇLÜ
Bursa: Mahmut UÇAR
Fransa: Baki SOLMAZ
88 Fransa: Bilal BALCI

ADRES

Rampalı Çarşı No: 186
Meram-KONYA

İrtibat Telefon

0332. 351 26 67 (Vakıf Merkezi)

Yazı ve Fotoğraflarınız İçin İrtibat
Kerim BOZDAĞ

TEL:

0537. 471 95 12
0242. 426 25 73

E-POSTA

kerim.bozdag@gmail.com
kerim_bozdag@mynet.com
yeterajans@mynet.com

ABONE VE REKLAM İÇİN
BANKA HESAP NUMARASI

VAKIFBANK

KONYA MERKEZ ŞUBESİ
Hesap No: 2051382

**Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı**
Rampalı Çarşı Kat:2 No: 186
Tel: 0332. 351 26 67

Grafik

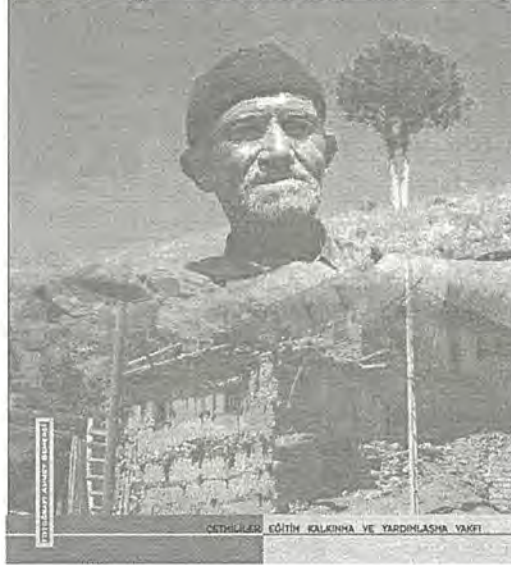
Ahmet AKA
akaahmet@gmail.com

Baskı:

taksim ofset
+90.332.342 27 27

Cetmi

Yıl 8/Temmuz-Ağustos Eylül 2006/Sayı 34

34

İÇİNDEKİLER

Kerim Bozdağ	Selam İle...	2
Mehmet Balcı	Çetmi'nin Sesi'nden	4
Sanatkarlarımız		6
Kerim Bozdağ	Geçmişin Gülleri	8
M. Salih B.	Hatır Gönül	11
Sylvia Semerci ile Başbaşa...		12
İlişkinin Böylesi		13
Hasan Bozdağ	Usul Ne ise Vusul Odur	14
Osman Arı	Çetmi'den Selamlar	16
Çetmililer Fotoğraf Albümü		17
Çetmi'de Bir Usta	[Baki Güçlü]	18
Geçmişten Bugüne Çetmi	Muhtarları	19
Ahmet Zengin	Eleştiri ve Öneriler	20
Dr. Ali Özel	Hatıralar	23
Hasan Bozdağ	Bize Ne Oldu ki?	24
Halis Yazıcı	Çetmi'ye Yolculuk	28
Mehmet Güven	Siyaset (şiir)	29
Çetmi'den Haberler		31
11. Çetmililer Günü		32
Düşünceler		33
Esra Erk	Hayat Kardeşin Gözlerinde	34
İki Can Düştü Sonbaharda Toprağa		36
Niğmetullah Uçar	Hakim Bey	38
Ali Önder	Bir Hatıra	39
Kerim Güven	Dün, Bugün, Yarın.. (Şiir)	40
Biraz da Gülümseyelim	(fıkralar)	42
Ahmet Semerci	Çetmi'den Fotoğraflar	43
M. Ali Köseoğlu	Dört Mevsim Dört Yaprak	46
Zeki Oğuz	Toroslarda Beldeler...	47

SELAM İLE Kerim Bozdağ

Çetmi'nin Sesi dergisinin 34. sayısı ile siz hemşerilerimizin karşısındayız yine. Aslında bu satırların yazılış nedeni, önce selâm ile mukabele edip sonra sizlere dergimizle ilgili neler olup bittiğine dair hesap vermek...

Şimdiye kadar bunu böyle yaptık bundan sonra da devam eder ümidindeyiz.

Derginin muhteviyatı içerisinde yer alan yazılar büyük özveri ile hazırlanmış emek ürünü yazılardır. Biz isteriz ki içeriği daha da zengin her sayıda dopdolu bir dergi ile çıkalm karşınıza... Ama bu bir türlü ger-

rendik. Kendilerinin bu kaynakları Çetmililerin istifadesine sunacağını ümit ediyoruz.

"Geçmişin Gülleri" başlığı altında kaleme aldığımız, bir nevi "hatıralardan anekdotlar" içeren yazı, ilerde de yeni bilgiler geldikçe devam edecek...

Dergide yer alan fotoğraflar konusunda elimizdekilerle yetinmek durumu ile karşı karşıyayız. Bu konuda duyarlı davranılıp fotoğraf gönderilmesini talep ediyoruz. Ancak gönderilen fotoğrafların öncelikle net olması çok önemlidir. Ayrıca dergide yer almasını istediğiniz mevzu ile alakalı olması da gerekmektedir. Daha önce "albüm" başlığı altında yayınladığımız fotoğraflarla alakalı hem övgü hem eleştiri aldık. Eleştirenler haklı, gerekçeleri, "dergi sayfalarını fotoğrafla doldurmuşsunuz, okuyacak yazı az" diyorlar... Yayınlaması noktasında iyi olmuş diyenler ise, tanıdıkları bir sima ile, veya unuttukları bir yüz ile karşılaşmanın, onlara bakarken kimi hatıraları yad etmenin güzel olduğunu vurguluyorlar ki, onlar da haklı... Bu konuda bizim görüşümüz konulara uygun fotoğraflar yayınlamak... Ve mümkün olduğunca ayrı ayrı her Çetmili simaya yer vermek...

Sayın **Niğmetullah Uçar**'ın Orman Davası ile ilgili şiiri, **Halis Yazıcı**'nın yolculukla alakalı deyişleri ilgi ile okunacak diye ümit ediyoruz.

Kısa zamanda vefat eden hemşerilerimize Allah'tah rahmet diliyoruz. Onlar ile ilgili dokümanlar bekliyoruz. Kendilerini hem tanıtalım hem tanıyalım... Bu arada yakınlarına baş sağlığı ve sabr-ı cemil niyaz ediyoruz.

Vakfımızın Başkanı Sayın **Mehmet Balcı**'nın her sayıda yayınlanan yazıları bizi aydınlatan, içeriği ile yaşadığımız hayatı anlamlandıran bilgi hazineleri gibidir. Esasen bu yazıların içeriği, bir Müslüman'ın İslam'a göre nasıl yaşaması gerektiği ile alakalı, hadiselerle Ayet-i Kerime ve Hadis-i şerifler ışığında bakış açısı kazanmamızı ve o doğrultuda bir hayat sürmemizi isteyen ve tavsiye eden bir anlayış sergilemektedir. Dileğimiz bu ve benzeri yazıların dergimizin her sahifesine sinmesi ve hayatımızın gayesi olmasıdır.

Hatır gönül meselesine dikkatinizi çektik, **Ahmet Zengin**'in uyarıcı yazısını dikkatinize sunduk, **Ali Özel** 'Mustafa Onbaşı' yı

Basında Çetmi'nin Sesi

ÇETMİ'NİN SESİ, 33. SAYISINDA...

(Anadolu Ajansı- 18.08.2005) Konya'da 8 yıldır yayın hayatına kesintisiz devam eden Çetmi'nin Sesi Dergisi, adını taşıdığı beldenin sesi olmayı sürdürüyor. Çetmililer Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı tarafından yayımlanan Çetmi'nin Sesi Dergisi, 8 yıldır devam eden yayın hayatında 33. sayısını çıkardı.

Genel Yayın Yönetmeni Kerim Bozdağ, 3 ayda bir yayınlanan derginin her yeni sayısında daha güçlü bir kadroyla okuyucunun karşısına çıktığını söyledi.

Bozdağ, ayrıca, Konya'da aralıksız yayımlanan tek belde dergisi olmaktan övünç duyduklarını sözlerine ekledi.

**Pakistan
Depremi İslâm
Dünyasını yasa
boğdu. Orada
ölüm kalım
mücadelesi
veren
kardeşlerimize
buradan her
tür türlü destek ile
yardıma
koşmak bizim
için en önemli
mesele olmalı...**

çekleşmiyor. Sebepleri üzerinde herkesin kendi kendine şu soruyu sorması gerekmez mi? "Acaba benim katkım ne olabilir?" "Ben şimdiye kadar ne verdim ki dergimiz daha güzel olsun?" Evet bu sorulara her birimizin vereceği cevaplar bizim için önemlidir. ...Ve herkes verdiği cevaba göre katkıda bulunsun istiyoruz.

Bu sayıda sanatkarlarımız ve muhtarlarımızı tanıtalım istedik. Ancak gördük ki elde onlar hakkında müracaat ederek faydalana bileceğimiz yazılı bir kaynak yok. Tabii bu büyük bir eksiklik. Elleriinde bahsettiğimiz konu ile ilgili doküman bulunan hemşerilerimizin bize ulaştırmalarını dileriz.

Muhtarlıklarımızın eskiden tutulmuş kimi defterlerinin değerli hemşerimiz sayın **Şükrü Karaca**'nın elinde olduğunu öğ-

Pakistan'da 8 Ekim 2005 tarihinde meydana gelen depremde yaklaşık 80 bin kişi hayatını kaybederken 3 milyon kişi de evsiz kaldı.

anlattı... Çetmi'de bir ustayı tanıttık, **Ali Önder**'den bir hatıra aktardık ve Sayın **Hüseyin Eşiyok**'un trafik kazasında kaybettiğimiz **Ali Aslan** ve eşi ile alakalı içli yazısını dikkatinize sunduk... Daha başka ayrıntılarla karşınıza çıkıyoruz... Özellikle hatalarımızın bildirilmesini dileriz.

Reklamını görmüş olduğunuz site adresimiz ile birlikte **internet ortamına taşındık**. Yavaş yavaş da olsa bu site sizlere hizmet edecek Çetmi'mizi bütün dünyaya tanıttacaktır. Bu site ile irtibata geçerek yer almasını istediğiniz bilgi ve belgeleri gönderiniz. Tamamlandığı zaman sürekli güncellenecek ve önemli bir ihtiyaç giderilmiş olacaktır.

Bu sitenin yapım aşamasında ve devamında **Fransa**'da yaşayan hemşerimiz sayın **Ahmet Semerci**'nin emeği ve katkıları büyüktür. Ona buradan okuyucularımız adına tekrar teşekkür ederiz.

İleride daha başka internetle irtibatlı hemşerilerimizin bu adres üzerinden haberleşmeleri, onların adreslerinin yayınlanması ve tanıtımı gibi konularda

zengin bir site ile karşılaşacağımızı şimdiden müjdeleyebiliriz.

Bu sitede şimdiye kadar dergimizin ilk beş sayısı yayınlanmış ve halkımızın istifadesine sunulmuştur.

Tabi bu işlerle alakalı arkadaşlar işten artan boş vakitlerinde (aslında dinlenecekleri vakitlerde) fazla fedakarlık yaparak bu ve benzeri hizmetleri kazandırmaktadırlar...

Bu çorbada benim de tuzum biberim olsun diyen herkesi katkıda bulunmaya davet ediyoruz.

Ramazan ayı rahmet ve bereket ayıdır derler... Bu ayda meydana gelen **Pakistan Depremi** İslâm Dünyasını yasa boğdu. Orada ölüm kalım mücadelesi veren Pakistanlı kardeşlerimize buradan her türlü destek ile yardıma koşmak bizim için en önemli mesele olmalıdır. Bunun için vakfımız, belediye ve halkımız bir şeyler yapmalı ve **DESTEK** olmalıdır...

Bu düşünceler ile bütün hemşerilerimizin Ramazan bayramını kutlar, bu bayramın alem-i İslâm'a ve halkımıza hayırlar getirmesini dileriz.

Çetmi'nin Sesi'nden Mehmet BALCI

Zaman su gibi akıyor. Saatini dolduran dünyaya veda edip gerçek hayata yolculuğa çıkıyor.

Rahmet peygamberi efendimiz bir hadislerinde, "Zaman yaklaşıyor öyle ki sene bir ay kadar, ay hafta kadar; hafta gün kadar; gün saat kadar, bir saat de hurma dalının yanması kadar olacaktır" buyurmuş.

Sanki Hadis-i Şerif bu zamana işaret ediyor. Yıllar, aylar, haftalar günler ne de çabuk geçiyor. Yapmak isteyip de yapamadığımız veya yapmamız gereken pek çok

Özlemler giderildi. Hayat yolculuğunda o güne ulaşabileceklere 19 Ağustos 2006'ya randevu verildi. Artısı ve eksisiyle bir hoşgörü günü daha tarihe mal oldu.

Bugüne ilgi gösteren, maddi destek veren, Çetmi'ye teşrifleriyle günümüzü onurlandıran, fikirleriyle bizlere yol gösteren bütün katılımcılara, sanatçılara, Taşkent Kaymakamı'na çevre Belediye Başkanlarına, siyasi parti temsilcilerine ve bürokratlara saygılarımı ve şükranlarımı arz ediyorum.

Ayrıca kermesiyle ve vakfımıza katkıda bulunan fiili olarak çalışan, alışveriş yaparak destekleyen herkese teşekkür ediyorum.

Gecemize renk katan folklor ekibine, hazırlayan okul müdürü ve öğretmenlere de başarı dileklerimi sunarım.

Daha önceki yıllarda olduğu gibi dostluk gününün en büyük yükünü omuzlayan başta Başkanımız olmak üzere bütün belediye personeline ve emeğini esirgemeyen gençlerimize ayrıca teşekkür eder selam ve saygılarımı sunarım.

Gönül ister ki bu tür sosyal faaliyetlerde herkes bir şeyler yapmaya çalışsın, fikir versin yardım etsin. 'Ben ne yapabilirim?' sorusunu her şahıs kendine sorsun. "Bir elin nesi var, iki elin sesi var" derler.

Bir düşünün, böyle olsa, her biri bir tarafından tutsa, kendi gücüne göre yardım etse, Çetmi için neler yapılmaz...

'Falan kimse zengin, o versin' mantığıyla değil de, 'Ben ne verebilirim' dese. 'Çetmi'nin en yoksulu, 5 YTL veremez mi? Gönül isterse verebilir. Gönülümüze bunu anlatmalıyız. Çünkü Efendimiz, 'Yarım hurma ile dahi olsa sadaka vererek kendinizi ateşten koruyun' buyuruyor. Bu yardım kimseyi muhtaç duruma düşürmez. Yardım etme duygusunu geliştirir. İnsanı manen diriltir. Kim ne diyebilir. Belki senin verdiğin bir kuruş, başkasının verdiği milyarlardan daha hayırlı olabilir. Gelin el uzatalım. Birlikte ağlayıp beraber gülelim. Hayırlı işleri ertelemeyelim, çok geç kalabiliriz. Toplumu germeye çalışan cahil, bencil, hiç hayra hizmete olmayan ayrılıkçılara prim vermeyelim. Kıymetli dostlar, hatırlamak, hatırlatmak dinî bir vecibe, buna ihtiyacımız var. Ayetler, hadisler "hatırlatın, hayra çağıran bir ümmet olun" diyor. Kötülere ve kötülüğe karşı

Mehmet Balcı

[Sen öğüt ver. Esasen sen sadece bir öğüt vericisin. Sen onları zorlayan bir zorba değilsin]

**Gâsiye
Suresi
21-22**

şeye zamanımız yetmiyor. İşte birlikte kutlamaya başladığımız hoşgörü günleri daha dün gibi, başlangıçtan bugüne 11 yıl geçmiş. O günlerde dünyaya merhaba diyenler bugün okullu olmuşlar. 11 yaş daha yaşlanmışız. Bu zamanı nasıl geçirdiğimiz "sırların meydana çıktığı gün" hesaba dökülecek.

Müşterek sesimiz soluğumuz olan 34. sayı da tekrar gündemimizde. Bu sayı vesilesiyle sizleri tekrar cennet kelamı Allah'ın selamı ile selamlıyorum; "Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun"

Çetmililer Günü bu yıl da büyük bir coşku ile kutlandı. Sıla ziyaret edildi. Dini bir vecibe yerine getirildi. Ölülerimiz rahmetle anıldı. Sevenler kucaklaştı.

çıkılmak emrediliyor. En büyük düşmanın nefis olduğu, cehalet olduğu vurgulanıyor. Buyurun birlikte en doğruya ileten Kur'an'a ve ümmetine pek düşkün peygambere kulak verelim.

İşte size yorumsuz olarak bazı ayet ve hadisleri hatırlatıyor, dikkatle okuyup düşünmeye davet ediyorum.

“Sizler Allah yolunda harcamaya çağrılan kimselersiniz; fakat içinizden bazıları cimrilik ediyor. O [Allah] zengindir. Siz ise fakirsiniz; eğer yüz çevirirseniz, yerinize başka bir toplum getirir de, sonra onlar sizin gibi olmazlar”

Muhammed Suresi Ayet 38

“Göklerin ve yerin mirasçısı [Tüm varlıkların gerçek sahibi] Allah cc. olduğu halde Allah yolunda siz için sarfetmiyorsunuz?..”

Hadid Suresi Ayet 10

“Bilin ki dünya hayatı, bir oyun ve oyalanma, süslenme, aranızda övünme ve daha çok mal ve çocuk sahibi olmaktan ibarettir. Bu yağmurun bitirdiği, çiftçilerin hoşuna giden bir bitkiye benzer; önce yeşerip gelişir, sonra kurur, sapsarı olduğunu görürsün, bir süre sonra çerçöp olur. Ahrette çetin azap da vardır; Allah'ın hoşnutluğu ve bağışlaması da vardır. Dünya hayatı ise sadece aldatıcı bir yararlanmadan ibarettir.”

Hadid Suresi Ayet 20

“Onun için anlat ve öğüt ver. Öğüt (hatırlatma) mutlaka fayda verecektir. Allah'tan korkan öğüt alacaktır.

A'la Suresi Ayet 9-10

“Nefsini tezkiye eden, rabbini zikredip namaz kılan mutlaka felâh bulacaktır.” Ama sizler dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa ahiret hayatı daha hayırlı ve daha bâkidir.

A'la Suresi Ayet 14-15-16-17

“Sen öğüt ver. Esasen sen sadece bir öğüt vericisin. Sen onları zorlayan bir zorba değilsin.”

Gâşiye Suresi 21-22

“Sen Kur'an ile öğüt ver; çünkü öğüt ve nasihat mü'minlere fayda verir.”

Zâriyat Suresi Ayet 55

“İçinizden iyiliğe çağıran doğruluğu emreden, kötülükten men eden bir ümmet bulunsun. İşte kurtuluşa eren onlardır.

Al-i İmran Suresi Ayet 104

Peygamberimiz (sav) “İnsanların eh hayırlısı, Allah'a en iyi inanan ona karşı gelmekten en çok sakınan, en iyi şekilde doğruluğu emreden, fenalıktan alıkoyan ve Sıla-i Rahimde bulunandır”

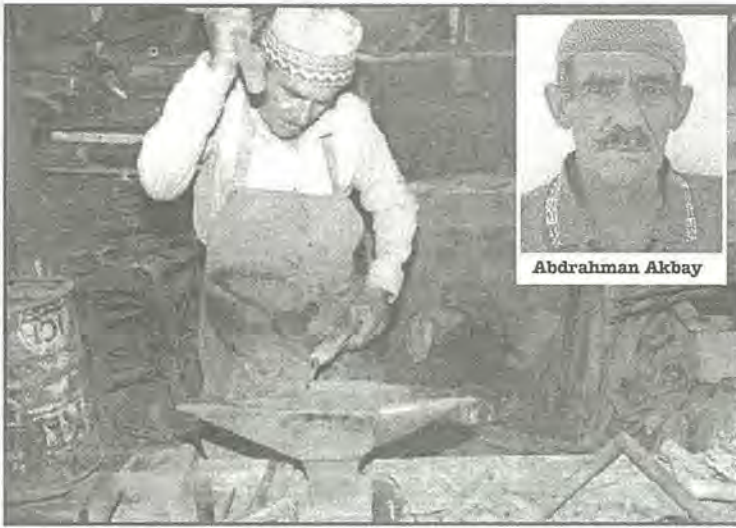
Ahmed b. Hanbel

Peygamberimiz (sav) Muaz b. Cebel'i Yemen'e gönderirken, “Ey Muaz, senin yardımınla Allah'ın bir kişiyi doğru yola iletmesi, senin için dünya ve dünya malından daha hayırlıdır” buyurdu.

Buhari

SANATKARLARIMIZ

Çetmili sanatkarlar gerçekten mesleklerinin erbabı insanlardır. Hangi dalda olursa olsun yaptıkları iş ile ünlenmişler ve her yerde sanatları ile adlarından söz ettirmişlerdir. Bunların başında demirciler gelmektedir. Neredeyse köyün büyük bir ekseriyeti demircilik mesleğine el atmış ve bu mesleği icra etmişlerdir. O zamanki nüfusu dikkate aldığımızda köyde 15-20 adet demirci dükkanının açıldığını görmekteyiz.

*O zamanlar
ben böyle
değildim.
Kabadayı ve
güçlü idim. Kar
fırtına boran
dinlemezdik.
Yolculuk
enasında birisi
dayandı. Bu
Kembil
rahmetliydi.
Boz oğlan
Mustafa, Boz
oğlan Hüseyin
"dönün bunları
bulun gelin"
dediler.*

Demircilerden sonra Semerciler, Galeyciler, ayakkabıcılar ve marangozlar da bir hayli yoğundur. Demirciler zaman içinde mesleklerini yavaş yavaş bırakarak bu mesleği terk ettiler. Kimisi vefat ederek aramızdan ayrıldı, kimisi yeni iş kollarına atıldı. En son kaybettiğimiz isim rahmetli Abdurrahman Akbay'dır. O mesleğini son anına kadar icra etti. Şimdi köyde Gavgalı Ali'nin oğlu Zeki Güçlü baba mesleğini evlatları ile birlikte devam ettiriyor. Bir de Cafer Kılıçlı sabır ve itina ile aynı mesleği uzun yıllar Fransa'da çalıştıktan sonra açmış olduğu dükkanda sebatla devam ettiriyor.

Biz Gavgalı Ali'yi evinde ziyaret ederek sohbet ettik. Hasta idi. Yıllar onun çelik gibi iradesi karşısında bir bir eriyip gitmişti. Ama onu da takatten düşürmüştü. Hasta yatağında geçmişi yad ederken mesleğini konuştuk. O bize ikramda bulunma noktasında hassas davranıyor bir yandan çay demletiyor, bir

yandan da karnınız aç mı yemek koydurayım diyordu. Biz anlatacağı şeylerle meşgulken o bunları düşünüyordu. Okunan ikinci ezanı ile birlikte büyük bir huşu ile ibadetini eda etti. Yüzündeki izler yaşadıkları yılları hatırlatan çile yumakları gibiydi adeta. Heybet, vakar, sevgi, şefkat, azim ve iradenin onda şekillendiğini müşahade edebilirdiniz. Eski insanlar bir başkadır elbet. Onlar sabrın ve çilenin sembol isimleri. Onları ziyaret etmek ve onlarla yaşamak, onlara yetişmek ve onlardan hayat dersi almak ne güzel. Bu gün bizler onların halkımıza yaptığı hizmetlerle ayaktayız. Ham demiri o güçlü elleriyle dövmüşler dövmüşler, örs ve çekiç arasında yoğurmuşlar... Saban yapmışlar tarlalarımızı sürmüşüz, orak yapmışlar ekinimizi otumuzu biçmişiz, balta, kazma yapmışlar, keser yapmışlar... nallar yapıp hayvanlarımızın ayaklarını korumuşlar... Demire su verip çelikleştirilmişler çelik gibi iradeleriyle... Bileklerini konuşturmuşlar... Emekleri körük alevi karşısında ter olup akmış... Akmış ama hayat vermiş Çetmi toprağına, Çetmi insanına... Onların her birisinin el emeği göz nuru aletler vardır her birimizin evinde... Kenarda köşede duran.. Tarlalarımızda onların emeklerinin izi vardır. Hülasa yediğimiz içtiğimiz her şeyde onların katkısı büyüktür. Evet şimdi insanın aklına onlar da olmasaydı ne olurdu sorusu geliyor. Onların varlığının kıymetini bilmek ve hayatta olanlarla ebediyet alemine göçenleri selamlamak boynumuzun borcudur. Bizler ne yapsak bu borcu ödeyemeyiz her halde.

Şimdi biz susalım ve Gavgalı Ali'yi dinleyelim:

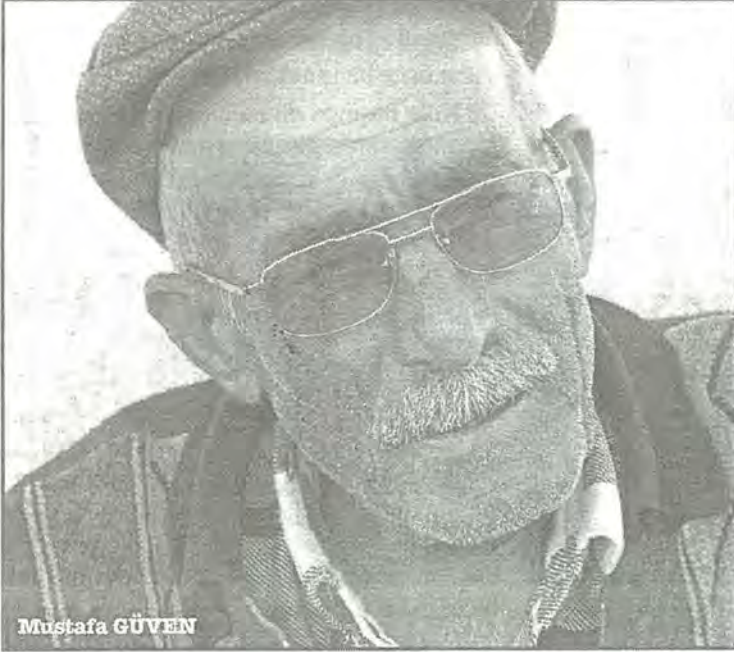
"Benim dedem Gavgalı Hüseyin'dir. O da demirciyim. Birinci cihan harbine gitmiş. Her halde Çanakkale Cephesinde şehit düşüp orada kalmış. Dedem askere gidince Mehmet Güçlü emmim burada kalmış.

Mesleği babam öğretti. Babam da dedemden öğrenmiş. Burada (mektebin önündeki evin altında bulunan demirci dükkanı) çalışmaya başladım Körüğü burada kurduk. Körüğümüzü Gadioglu rahmetli basıverdi.

Orak, tüfek, saban demiri, kazma, balta, keser, nal yaptık...

*Gevne'de
1925 rakımlı,
kışın geçit
vermeyen
bir mevki...

Bir zamanlar Antalya'ya, Alanya'ya yürüyerek gider oralarda çalışırdık. Kanallarda çalıştık, kök söktük. Manavgat'ta 3 ay çalıştık. Yevmiyemiz üç lira. Bazen götürü çalışırdık. Bir seferinde Alanya'ya giderken Gevne'de *bele** tutulduk. Eşek-kırıldı'dan gidemedik Guş Yuvası'ndan Alanya'ya indik. Orada 65 kişiydik. Bahar dönüşü arkamızdaki yükleri deve ile çektirmeye karar verdik. 'Badem ağacı' diye bir yer var, oradan

Mustafa GÜVEN

Yevmiyemiz üç lira. Bazen götürü çalışırdık. Bir seferinde Alanya'ya giderken Gevne'de bele tutulduk. Eşek-kırıldı'dan gidemedik Guş Yuvası'ndan Alanya'ya indik.

ileriye deve gitmez. Benim 65 kilo yüküm var. Kirasını deveciye verdik. Üç günlük yolumuz var. Mecburen arkamızda gelecek. Yüklendik. Yarımız orada kaldı ama biz o yükü köye kadar geldik. O zamanlar ben böyle değildim. Kabadayı ve güçlü idim. Kar, fırtına, boran dinlemezdik. Yolculuk esnasında birisi dayandı. Bu, rahmetli Kembil'di. Bozoğlan Mustafa, Bozoğlan Hüseyin, "Dönün bunları bulun gelin" dediler. Bulduk. Onların ardından üç günde köye geldik. Bu gidip gelmeler her sene tekrarlanırdı. Köye gelirken bir şenlik havası içinde gelirdik. Diremit ata ata köye girerdik ve köylülerimiz yakın akrabalarımız bizleri karşılardı.

İsimlerini tespit edebildiğimiz

Sanatkârlarımız şunlar:

Demirciler:

Ali Usta (Abdurahman Kocaman'ın dedesi)
Gavgalı Baki
Gavgalı Ali
Abdrahman'ın Hüseyin
Demirci Mustafa
Molla Ali
Katip
Topal
Gavgalı Ali
Abdrahman Akbay
Cafer Kılıçlı
Yeşil Ahmet
Gadir Mehmet
Göbüt Mehmet Ünal
Cennet'in Abdullah'ın Ese
Ekiz Hasan

Semerciler

Döşü Ahmet
Gök Mahmut
Çıtlık Abdullah
Gara Gilik Abdullah
Köse Mustafa
Deli Bakı Yusuf, Düğen de yapardı

Galeyciler

Galeyci Memiş
Tat Mustafa
Galeyci Hüseyin
Tahir Bayram

Ayakkabıcılar

Mümün Özgül
Gebeş İbrahim Önder
Sarı Oğlan Mehmet Eşiyok
Hacı Osman'ın Mehmet'in Hasan Uçar
Gafes Mehmet Polat

Marangozlar

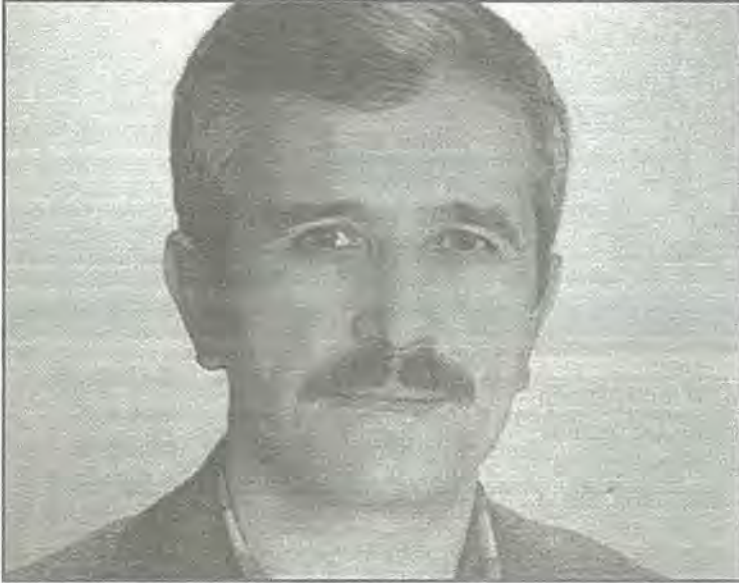
Salih Biçer
Ahmet Solmaz
Mehmet Solmaz
Mustafa Dal
Acı Büber Mustafa Güven
Cafer Solmaz

GEÇMİŞİN GÜLLERİ

Kerim Bozdağ

Daha dün gibi içimizde yaşayan Çetmili büyük insanlar, bir bir aramızdan kayıp gittiler yıldızlar gibi. Onlardan bize kalan hatıralarla adlarını yad ediyoruz şimdi. Her biri dağ gibi insanlardı. Çalışkanlık ve cesaret onların ayrılmaz karakteriydi sanki. Bu dağlar ve bu taşlar arasında inanılmaz bir hayat mücadelesi vermişler ve bizi bu günlere getirmişler. Onların hayatını her an hatırlamak ve Çetmi'yi onlarla yaşamak lazım. Tecrübeleri, unutulmaz sözleri bu insanların erişilmez kimliğini ele veriyor adeta. Söyledikleri bir iki cümle hayatı anlamak için yeter de artar bile.

Kerim Bozdağ

"Ulan a sarı yeğenim, benimki berduş içer. Bi b.k yok ya... Bu da Avrupalı diyelim hadi içer. Sana ne oluyor a sarı yeğenim? Oturduğunuz ahır sekisi, çığırdığınız

İşte bunlardan birisi Goca Osman... Köyün arasında dolaşırken "Goca Osman gidiyor" derlermiş. Yürütyüşünün heybetinden.

Fransa'da Çalışan dayım Mahmut Semerci anlattı:

Goca Osman

"Günlerden bir gün 60'lı yıllarda kahvede oturuyordum. Goca Osman Rahmetli oturduğum masaya geldi. "Yeğen dabakayı çıkar bakalım" dedi. Dabakayı çıkardım. Bir sigara sardı.

- "Yaş yetmiş, gönül onsekiz. Şöyle ufacık İledin'den, Gara Seki'den, Boğa Depesi'nden bi dolanayın geleyin dedim. Çizmelerimi giy-

dim. Kütüklüğü kuşandım. Tüfeği omuzladım. Esenin Güyeğisi'nin harmanına vardım. Bi dinlendim. Oradan galkdım Sadık Yeri'nde dinlendim. Çileğin Gözünün Başına vardım.

-Dizlerim; **"Osman dayı, ben buradan öteye gedmem"** dedi dayattı. Oturdum bi ağladım. Döndüm geldim, sarı yeğenim, gönülde heç gocama yok" dedi.

OOo

Molla Bakıların Baki

Molla Bakilerin Bakinin oğlu Ali Şevik yıllar önce bana anlatmıştı.

Köle başında diken biçeriz. Onları özenle biçtikten sonra bir araya getirip dürmeye yaparız. Daha sonra kuruyan bu dürmeleri diğrenlerle toplar, bir araya getirdiğimiz dikenleri döğör ve köye çekeriz. Kışın mallara vermek için. Tabi biz çocuğuz. Dikenler ellerimize batıyor. "Baba bu dikenler bizim ellerimize batıyor, biçmeyelim" dediğimizde, o bize hiç aldırılmaz "biçin oğlum biçin" derdi.

Aradan hayli zaman geçti, ben evlendim. Çoluk çocuğa karıştım. Babamdan ayrıldım. Artık kendi evimi kendim geçindirmek zorundaydım. Günlerden bir gün yine Köle Başında diken biçiyordum. Babam rahmetli öteden eşeğe binili geliyordu. Bizim diken biçtiğimizi görünce;

- **"Oğlum Ali, dikenler sizin elinize de mi batmaz oldu gayrı"** diye bağırırdı. O zaman küçükkken söylediğimiz sözü hatırladım.

OOo

Arif

Şeker kamışı duyulduktan sonra bizim köylüler Aydın'a kök sökmeye gitmişler. Arif rahmetli bakmış herkesin ağzında bir şeker kamışı gevip dururlar.

-**"Bu ne"** demiş.

Amca sen bilmezsin, bu şeker kamışı, çok tatlı. "Allah, Allah" demiş "verin bakalım" Birisi şeker kamışının birazını kesip vermiş. Arif, verilen şeker kamışını almış ağzına, biraz gevdiikten sonra adamların önüne atmış ve **"Bu kadar dat için bu kazık yenmez"** demiş.

OOo

"Genç iken Çanlan'ın başına çıkardım. Yelli Bel'e varırdım. İhtiyarlayınca Bozdağ'a bakıyorum koca bir dağ olmuş. Oraya çıkarım gözüme bir goyak görülür."

Oraya çıkarım bir goyak daha görünür, gidemem” diyen Arif rahmetlinin Balcılar’daki Mahram Dağı’nı tarif şekli de enteresandır:

“Mahram dağı malamaymış, biraz savırmışlar, altına rüzgâr esmemiş öylece kalmış...”

oOo

Yokluk ve kıtlığın kol gezdiği zamanlardır. Mut’a ekin biçmeye gidilir. Orada çalışırlar. Günlerden bir gün dinlenmek için otururlar ve Arif, o zamanki hali anlatan en güzel sözü söyler:

- “Şu akan dere ayran olsa, şo dağ da pilav olsa, hu şimşir ağaçları kaşık olsa da bi yeseydik.”

oOo

Arif Dayı

Deli Ali

Deli Ali rahmetli İzmir’de çalışırken yemek yapmaktadır. Bir gün patates kabuğunu soymadan yemek yaparken Sivaslılar görür.

- “Amca öyle olur mu, kabuğunu niye soymadın?” derler.

- “Hay yavrum biz bulabilsek bir kabuk daha yapıştıracağız” der.

oOo

Boz Hasan

Gavgalı Bakı ya da Yeşil Mustafa, Boz Hasan’dan ateş istemiş. Boz Hasan düğün daşının üstüne gavı koymuş, **“İhi çakmak, İhi gav” demiş. Vuruversem yanacak, amma vurmam. Bu haltı yiyen gepçesini taşır**” demiş. Onun bu lâfı üzerine canı sıkılır. “Üç ile dokuz ile şart olsun içmeyeceğim bu mereti” der. Bundan sonra bir yerde sigara içen birisini gördü mü, dabakasını ister, sigara sarar ve sardığı sigarayı geri koyarak “sebebini” anlatır.

oOo

Eresil’in Mustafa Onbaşı

Eresil’in Mustafa Onbaşı, ağaç kürekle bin beş yüz

iki bin bağ çubuğu yalağı eşmiş. Kendisi ihtiyarladıktan sonra demir kürekler çıkmış. Bizim köye kadar gelmiş. Mustafa Onbaşı, küreği eline almış, biraz toprak kürümüş, küreğe bakmış bakmış ve **“Sen geldin amma ben gidiyorum”** demiş.

Tat Kerim rahmetlinin bir kızı varmış, Eresil Mustafa Onbaşı’nın dokuz çocuğu... Tat Kerim, **“Benim ekmeğim pekmezime denk. Borcum derdim yok. Sende ne var ne yok, nasılsın?”**

Eresil Mustafa Onbaşı; **“Eee Kerim ağa” demiş, “Benim evin forantasını senin eve bir hafta katıversen, Pabucunu eline verirler”** demiş.

oOo

Mustafa Boz

Kembil Mustafa davar gütmeye gitmiş Darözü Goyağı’nın başına davarı çıkarmış. Davar güderken sürüye 12 kurt girmiş. Birazını boğup öldürmüşler, birazını da dişleyip yaralamışlar ve götürmüşler.

Köye geldiği zaman; **“Ulan yeğenim, köpeğin filan yok muydu? Canavarlar bir sürü zarar vermiş”** demiş birisi.

- **“Ulan dayı, sen köpek olsan ne b.k yiyeceksin 12 canavara!”**

oOo

Baba Efendi

Baba Efendi rahmetli bir gün eve geldiği zaman, onun gelişi ile birlikte kaçan üç dört gencin halinden içtiklerini anlıyor. Durumu gizleyemiyorlar, Baba Efendi onları karşısına alıp, özellikle birisine:

- **“Ulan a sarı yeğenim, benimki berduş iç. Bi b.k yok ya... Bu da Avrupalı diyelim hadi iç. Sana ne oluyor a sarı yeğenim? Oturduğunuz ahır sekisi, çığırdığınız İstanbul türküsü”** der.

oOo

Yeşil- Gavgalı Bakı

Gavgalı Bakı, (Sadık’ın babası), Gaya Başı’nda ekin biçmişler. Gelirken Yeşil rahmetliye, **“Şurdan bir sap gucaklan”** derler. Yeşil kucaklamaz.

Günlerden bir gün Yeşil Asarcık Köprüsü’nde sigarayı sarar. Ateş yok. Oradan Ahmadıl’da Baki Hoca’ya yaktırırsın der. Ahmadıl’a varır. Munar’ı geçince düzden 50 metre ilerde harmanda düğün sürüyormuş. **“Hoca bir ateş yakıver”** der. Baki hoca **“hüüt”** der, düğeni durdurur ve cebinden gavlığı (ateşlik) çıkarır. Elinde gav, düğün taşı ve çakmak. Gavı daşın üstüne korsun, çelik demirle vurursun. Vurunca çınka çıkar. İşte böyle, vuruversem yanacak, ama vurmayacağım. Sen bana bir sap gucaklayıp harmana atıvermedin” der ve ateş yakma malzemelerini yerine katar.

Ahmet Semerci

Çilek Hasan

Çilek Hasan, kasabamızın ilk belediye başkanı. Onun sohbetlerine doyum olmaz. Anlattığı her şey nükte ile doludur. İnsana ve Çetmi'ye değer verir. Küçük büyük kimseyi ayırmaz. Doğru bildiği iş üzerinde sebatla çalışır. Acelesi yoktur.

İşte ondan bir fıkra:

Beşik düzen bir usta varmış. Bir gün adamın birisi yeni doğan çocuğuna beşik yaptırmaya karar verir. Ustanın kapısını çalar.

-Ustam bana bir beşik yap.

-Yapalım.

-Borcumuz.

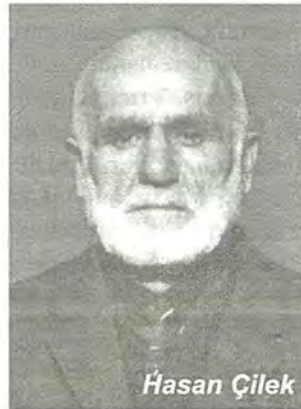
-Yirmi lira.

Adam yirmi lirayı ustaya verir. Usta aldığı parayı oturduğu döşegini altına atar. Aradan günler geçer,

haftalar, aylar geçer, seneler geçer, beşik bir türlü yapılmaz. Adam bıkar. Uzun yıllar sonra ustanın yanına tekrar uğrar. Öfkeli öfkeli, "Yahu bir beşik düzdürecek

olduk. Beşik düzülecek çocuk büyüdü evlendi, neredeyse onun da çocuğu olacak, sen hâlâ bana bir beşik yapmadın" der. Usta, oturduğu döşegini ucunu hafifçe kaldırır, elini daldırır ve adamın verdiği yirmi lirayı geri uzatarak;

-Al şu verdiğin parayı. Senin bu kadar acelen varmış, beşliğini başkasına yaptır" der.

Hasan Çilek

HATIR GÖNÜL

M. Salih B.

"Nasılsın yenge iyi misin?" sözü ile başını bizden tarafa çeviren kadının şaşkın bakışları arasında ağzından üç kelimelik bir cümle çıktı. "Ağa hoş geldin" Sonra, sanki kelimeler boğazına düğümlenmiş gibi yutkundu... Kendisine selâm veren şahsın tanınmaması ihtimali ile tedirgin bekleyişi sürerken; "Bizi de adam hesabına aldınız da, halimizi hatırlamızı sorarsınız. Sağ olun" dedi. O kadının ağzından dökülen bu kelimeler, her şeyi anlatıyordu aslında...

"Ben sizin çok çayınızı içtim. Yusuf dayının avcı arkadaşıyım." Kadın bildiğini belli edercesine, o mübarek ağzına kelimelerin birini alıp öbürünü koyarken, dua ve minnetle "Sağ olun. Hatırlınız var olsun" diyordu.

**Çevresinde
selâm
verecek
bir dostu
olmayan
insanların
yalnızlığı ne
kadar
çetindir.**

Bu olayın yaşandığı yer, çaresiz insanların hayat mücadelesi verdikleri mahrumiyet bölgesi bir mekandı. O kadının bu sözleri, sanki bir çığlık gibi işledi içimize. Aldığı selam ile bile mesut olan aşına bir yüz. Çektiği çileler çizgi çizgi suratına yansımış. Hayata tutunduğu dallar bir bir kopmuş elinden. Bir zamanlar hayat dolu evinde, kaybettiği eşinin hatıraları ile yaşamak onu teselli etmiş. Bakmakla yükümlü olduğu çocuklarının vebalini sırtlamış omuzlarına. Ama omuzları çökmüş. Yüzündeki izler her şeye tahammül sancıları ile örülmüş. Ellerindeki nasır katmer katmer olmuş... Gözlerinin ferri kaçmış, dizlerinin dermanı kesilmiş. Ama ayakta. Eğilmemiş hiç bir zaman. Yılmamış, direnmiş...

Rahmet olup yağmış dost selamları.

Bereket olmuş fıskırmış azmi. Her gün evinin önünden gelip geçenler zayıf diye, aciz diye, fakir fukara diye acıyarak bakmışlar ona. Ama sadece acımışlar... Ellimizden bir şey gelmez tesellisine sığınmışlar. Onun çaresizliği kendi mutluluk nedenleri olmuş. Aynı yerde yaşadıkları halde, ayrı ayrı kulvarlarda yürümüşler. Kimi onun masum isteklerini yük görmüş kendine, kimi kurtulmak için görmemeyi, görmezden gelmeyi yeğlemiş.

Karnı tok, sırtı pek insanların hayatında mazlumların yeri yok mudur? Hiçbir şey yapamıyorsan gülümsemek de mi zor gelir?

Hatır sormak, gönül almak, dua, rahmet ve merhametle donanmak az şey midir? Gülümsemeyi ne zaman nerede yitirdik. Selâmı sabahı ne de çabuk unuttuk? Kendimiz için yaşarken başkalarını nasıl unuturuz? Başkaları el alem mi? Onlarsız hayatın hangi güzelliğini yakalayacağız ki?

Her can kutsaldır. Her insan Allah'ın yer-yüzündeki halifesidir. Her insan noksansız yaratılmış. Bizim yaratan ile yaratılan arasındaki rolümüz kibir, gurur ve riya mıdır? Var sayalım ki kendimizi kurtaracağız. Ama nasıl ve neyle? Bize kurtuluş kapılarını açacak anahatar, bu mübarek insanların ellerindedir. Onların buğzu, onların mahrumiyeti ve onların ahları yerde kalır mı dersiniz?

İyilik etmek, meselâ zekât vermek isteyen birinin, onu verecek bir kimse bulamaması o zekât sevabından mahrum olması anlamına gelmez mi?

Çevresinde selâm verecek bir dostu olmayan insanların yalnızlığı ne kadar çetindir. Kişinin kendi için yapacağı iyilik sadece kendi ellerinde değildir. Onu var eden sebepler zincirinde bir halka olabilmek için hatır sormak, gönül almak gerek.

Çevremizde yaşayan insanların bize söyleyemedikleri dertlere derman olacak çareler üretmeliyiz. Çünkü çaresizlere çare, sizsiniz.

İlla ki söz lâzımsa onu da bütün alemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Peygamber (s.a.v) söylemiştir:

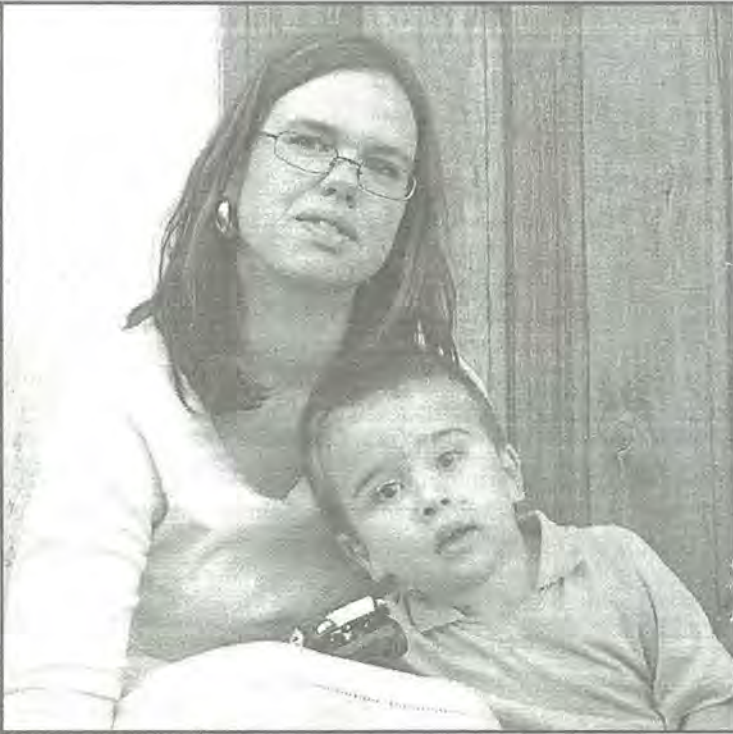
"Komşusu açken tok yatan bizden değildir."

Öyle mi?

Öyleyse, yalnız bu günü değil, yarın ve öbür günü de kurtaracak hayata adım atalım ve selâm ile kelâmı zarflayalım, doğru adreslere hatır sorup gönül alarak açalım.

Sylvia Semerci ile Başbaşa

[Önceden bilgim olduğu için ilk geldiğim zaman yabancılık çekmedim. İnsanlar çok misafirperverdi]

S.Semerci

Sylvia Semerci, Fransa'da yaşayan hemşerimiz Mustafa Semerci'nin büyük oğlu Ahmet ile evlidir. Kendisi ile gerçekleştirdiğimiz minik röportajda hislerine tercüman olmaya çalıştık. Ancak onun duyguları, kelimelere sığmayacak kadar büyük ve samimi. Ahmet'i sevdiği kadar köyümüzü de seviyor.

Çetmili kadınların içten ve cana yakın kabulleri ile mutlu olmuş... O gerçek bir anne. Gözü gibi baktığı evladı Erol ve Ahmet'le mutluluklar dileriz.

-Bize kendinizden bahseder misiniz?

-9 Eylül 1977'de Fransa'da doğdum. Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var. Fransa'da 16 yaşına kadar okumak zorunlu. Fakat ben devam ettim ve 24 yaşında üniversiteyi bitirdim. Devlet kademelerinde çalışmak için sınava girdim. Şu anda Sağlık Bakanlığı'nda çalışıyorum. Hastanelere hükümet adına verilen paraların nerelere harcandığını denetliyorum. Yapılan hizmetlerin kalitesini kontrol ediyorum.

-Ahmet'le ne zaman, nerede, nasıl tanıştınız?

-Bundan on yıl önce tanıştım. Benim ve Ahmet'in ortak kız arkadaşımız vardı. Onun vesilesiyle tanıştık. Biz bu kız ile aynı sınıfta okuyorduk. Ahmet beyle de aynı köyde oturuyordu. O arkadaşımın evinde tanıştık.

-Evlendikten sonra Türkiye'ye, Çetmi'ye geldiniz ilk intibalarınız neler oldu?

-İlk önce Konya'da Ahmet Bozdağ ile tanıştık. Onun evinde misafir olarak kaldık. Konya'yı gezdik. Orada çok güzel vakit geçirdim. Sonra Antalya'da sizlerle tanıştım. Ve sizleri çok sevdim. Çetmi'yi araştırdım. Ahmet bana daha önce çok iyi anlattı. Bir sürü fotoğraf ve film gösterdi. Önceden bilgim olduğu için ilk geldiğim zaman yabancılık çekmedim. İnsanlar çok misafirperverdi. Köyü sevdim. Yalnız, kendimi sanki yüz yıl geride yaşayan bir topluluk arasında hissettim.

-İlerisi için plânlarınız var mı, varsa nelerdir?

-Hayatımın şimdiki gibi devam etmesini istiyorum.

-Nerede yaşamayı tercih edersiniz?

Şimdilik Fransa'da diye düşünüyorum. Çünkü orada çalışıyoruz ve hayatımızdan memnunuz. İlerde ne olur bilemiyorum.

İlişkinin Böylesi...

Onu Bir Gün Terk Edeceğim Demiştim

Onunla tanıştığımız zaman ben 14 yaşındaydım, o ise benden oldukça yaşlı. Hayatına giren ilk kişi değildim ve sonuncusu da olmayacaktım kuşkusuz. Herkes bu beraberlik için yaşımın çok küçük olduğunu düşünüyordu. Aslında hiç bir zaman yaşınızın uygunluğu söz konusu olamaz böyle bir ilişkide...

*Biliyordum
nelere yol
açtığını,
görüyordum.
Önce onu
sevmeyi
öğrendim,
sonra nefret
etmeyi. Beraber
olmayı
istemediğim
anlarda bile
yanımda
olmaya devam
ettiğini
gördüm.*

İlk önceleri sadece yakın arkadaşlarımla paylaştım küçük sırrımı. Sadece gönül eğlendiriyordum onunla (ne kadar da aptalmışım...) Aileme anlatamazdım. Sanırım 'kıyametin kopması' diye adlandırılan durum, olanca gerçekliği ile çıkardı karşıma. Gizledim, gizlendim...

Başlangıçta çok seyrek buluşuyorduk. Daha sonra buluşmalarımızın sayısı arttı. Gönül eğlendirmek demiştim ya, palavra. Çok zaman geçmesine gerek kalmadı hayatımda kapladığı yeri anlamam için. Evet, onu seviyordum. Ama yine de, aklımda hep aynı düşünce vardı: 'Onun tutsağı değilim ve istediğim zaman terk edebilirim.' Buyurun size ikinci palavra. Ne, zamanla

hayatımın her safhasına yerleşmesini fark etmem yetti onu terk etmeme, ne de annemin bizi yakalaması. Aslında bizi yakaladı demem yanlış. İzlerimizi buldu, ardında bıraktıklarını gördü. Kızmadı, bağırmadı, sadece kısa bir nasihat çekti. Biliyordum çünkü buluşmamızı yasaklamasının bir şey ifade etmeyeceğini. O zamana kadar gizli devam ediyordu, yine gizli kalabilirdi ne de olsa.

Zaman geçtikçe birbirimize bağlandık. Palavra üç... Ben ona bağlandım, tabii ki onun umurunda bile değildim. Şu an dönüp geriye bakıyorum da, ne kadar uzun yıl geçti ve veren taraf hep ben oldum. O bana sahte mutluluklar verdi sadece, bense her şeyimi. Herhalde hayatta canımı vereceğim tek o oldu. Onun için kavga ettim, onun yüzünden hastalandım, ama hiç bir zaman ayıramadım yanımdan, ayıramadım...

Biliyordum nelere yol açtığını, görüyordum. Önce onu sevmeyi öğrendim, sonra nefret etmeyi. Beraber olmayı istemediğim anlarda bile yanımda olmaya devam ettiğini gördüm. İrademi yerle bir ettiğine, beni kendimle karşı karşıya getirdiğine şahit oldum. Başkalarını kırdım onun yüzünden ve ben daha da fazla kırıldım. İnsanlarla arama girdi. Arkadaşlarım ondan nefret etti çoğu zaman. Hatta ben bile tiksindim bazen ondan, bedenime ve ruhuma sinen kokusundan. Dudaklarımın her dokunuşunda, ben onun ruhundan çalışıyordum, o benim bedenimden. O her seferinde yeniliyordu kendini, bense gittikçe kötüleliyordum. Ama bir türlü terk edemedim.

Aslında bir kaç kez denedim ayrılmayı. Hepsinde de dönüşüm bir öncekinden güçlü oldu. Yokluğunda kıvrandım hasretinden, alışmaya çalıştım, ama asla aklımdan atamadım. Uzun ve stresli geceler hep ev sahibim oldu. Tırnaklarımı yedim, yetmedi kuruyemişe başladım. Ayrılık kilo aldırdı. Ve ben hep geri döndüm. Hatta şu an bile yanımda. Ama yine de yemin ediyorum burada, hepinizin önünde:

'Bir gün bırakacağım, bu lanet olasıca sigarayı'

USUL NE İŞE VUSUL ODUR Hasan Bozdağ

Bir iş yapılırken, yapılacakken, belirlenen bir hedefe varmak için yola çıkılırken takip edilmesi gereken yol çok önemlidir. Zira yol, yöntem doğru tespit edilmemişse hedeflenen ne kadar doğru olursa olsun, o hedefe varmak mümkün olmaz. İnsan hacca gideceğim diye yola çıkar da bambaşka yerlerde kendini buluverir. Yönünü Kabe'ye değil de Washington'a, Moskova'ya veya Avrupa'ya çevirir, o tarafa giderse elbette varacağı yer de Kabe olmayacaktır.

Hasan Bozdağ

Bazı hemşerilerimizin, 'Uzaktan gazel okumak kolay Hasan efendi, bu çilek işini önce sen kendin yap' dediğini duyar gibiyim. Bizim ne yaylada ne de köyde böyle şeyler yetiştirecek arazimiz ve imkanımız olmadığını bilmeleri gerekir.

Çetmi'de bu güne kadar çok güzel işler yapıldığını ve yapılmaya devam edildiğini hep birlikte görmekteyiz. Tabi bu çalışmalar yapanları takdir ediyor, çalışmalarının daha verimli olması için kendilerine azından duacı olmaya gayret ediyoruz. Bunu söylerken en iyi duanın fiili dua olduğunu da burada belirtmeliyim. Yapılan işleri veya yapılamayanları sebeplerine bakmadan eleştirmek çok kolay ve sanırım benim gibi acizlerin işidir.

Bizler nedense eleştirmeyi çok iyi bilir, takdir etmeyi ise pek bilmeyiz. Şunu da pek bilmeyiz gibime geliyor ki Marifet iltifata tabidir. Yapılanları takdir edersek daha iyisinin yapılmasını sağlarız diye düşünüyorum.

Yaz tatilinde biz de her zaman gözü-

müzde tüten Çetmi'ye gittik. Bu vesile ile yapılan hizmetleri yakından gördük. **Herkesin takdir ettiği, tespit ettiği gibi çevre belediyeleri içinde en gelişmişinin Çetmi olduğunu gördük.** Bu tespit sadece çevre belediyeler için geçerli değil bizlerin oturmakta olduğu Antalya'daki mahallelerimiz ve Antalya'nın çevre belediyeleri için bile geçerlidir sanırım. Hemşehrilerimizin hemen tamamının bildiği Konyalılar mahallesinin durumu bile bunu göstermektedir. Diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu açıdan genç Başkanımızı gerçekten kutlar daha çok hizmetlere imza atmasını kendisinden bekliyoruz.

Bir belediyenin yapacağı ,yapabileceği işler bellidir aslında. Belediyeler iş,aş kapısı değildir. Elbette bazı insanlar hizmetleri yerine getirirken iş ve aşta temin edecektir. Bunu bütün Çetmili'ye yaymanın ne imkanı vardır ne de belediyenin böyle bir işlevi vardır. **Belediye Çetmi'de yapılabilecek işler konusunda vatandaşa yardımcı olur, onların önünü açar, gerekirse yardımcı olur, olmalıdır da...**

Çetmililer Günü vesilesi ile gerek Çetmi'de bulunan gerekse dışarıdan gelen gerçekten Çetmi sevdalısı olduğuna inandığım kişilerle birlikte oldum. Çoğunlukla onların sohbetlerini dinledim. Karınca kararınca fikirlerimizi de beyan ederek görüş alışverişinde bulunduk. Sözgelimi bir hemşehrımız **çiftlik ağaçlarının** aşılınması ile köyün gelir elde edeceğini, ama yapılmadığını belirtti. Tabi bu işi belediyeden bekliyordu hemşehrime. Kendisine bunun çok iyi olabileceğini, ama niye belediyeden beklediğini, halbuki bu türden işlerin kendisi gibi imkanı, arazisi bulunanlar tarafından yapılabileceğini belirttim. Mademki bu iş bu kadar iyi, lütfen siz gerekeni yapınız efendim. Eminim siz kazanmaya ürün elde etmeye başladığınız zaman diğer hemşehrilerimiz peşinizden gelecek sizden fazla bu işi benimseyeceklerdir. Dikkatle incelendiği zaman bir kişi bir iş yapınca onun peşinden o işi yapan insanlar olmaktadır. O halde Çetmi'de niye şunlar yapılmıyordan çok yapılmasını arzu ettiğimiz işleri bizzat kendimizin yapması gerekmektedir. Bu birilerini eleştirmekten, birilerinin yapmasını beklemekten çok daha gerçekçi bir yaklaşım olacaktır. Köyümüzde kurulmaya

başlanan elma, kiraz bahçeleri, üzüm bağları bunun en bariz misalidir.

Bütün bunları söylerken belediyemizden ve vakfımızdan bir şey beklemediğim sanılmasın. Elbette onlardan da beklentilerimiz var. Sözgelimi bu güne kadar vakfımızın bir dernek hüviyetinden çıkamadığını görmek üzüntü verici. Eldeki imkanlarla onu vakıflara kavuşturmak gerekir diye düşünüyorum. Nereye kadar insanlardan yardım toplayarak bu iş götürülür bilmiyorum. Vakfın gelir kaynağını oluşturan iş adamlarımız, hayırseverlerimiz veya çocukları yardımı kesiverince, daha önce olduğu gibi bu işleri yürüten vakıf insanlar bırakıverirse ne olacak diye düşünmek ve tedbirini şimdiden almak gerekir sanırım. Bu konuda değişik fikirler ortaya atılabilir, ama acizane benim önerim; vakıf ve belediye ağaçlandırma çalışmalarında bunu ele alabilirler.

Seki'deki çam ve katran ormanını gezdim. **Dikenleri, bakanları takdir etmemek elde değil.** Düşündüm ki bu orman dikildiği zaman beş bin tanesi kestane olsaydı ve şimdiye kadar yetişseydi dallar bugün meyveye durmuştu. Belki de vakfın bütün ihtiyaçları bu şekilde karşılanabilirdi. Ama vakit geçmiş değil yine de bir yerlerden başlamak gerekir.

Bu yıl Antalya'nın Korkuteli civarını dolaşma imkanım oldu. Buralarda arazi bol, ama su yetersiz. Bizim de bazı yörelerimizde arazilerimiz var, ama yine su yetersiz. **Korkuteli'nin** beldeleri bunu göletlerle çözmüşler. Birtakım vadilerin önüne taş toprak yığarak setler oluşturup kışın yağan kar ve yağmur sularını biriktirip yazın kurak günlerinde kullanmaktalar. Hatta bu göletlerde balık yetiştir-

mişler, bize de balık tutmak nasip oldu. Buraları görürce Çetmi yaylaları gözümüzün önünde canlandı.

Bizim tabii göletlerimiz var, değerlendirmemizi bekliyor. Sözgelimi **Yağırın Gölü'nü** düşündüm. Çocukluğumda oranın düdenine, mağarasına girdiğimizi, oyunlar oynadığımızı hatırladım ve dedim ki; al sana tabii bir gölet. Rabbim önünü kapatmış, seddini çekmiş, bir tane su gideri bırakmış. Adeta, **'Al bu su giderini kapat, yazın suyunu buradan temin et'** diyor. Sulamada kullanamasan bile Temmuz ağustos aylarında o ve benzeri yerlerde bir su birikintisinin o yöreye, dahası Çetmi'ye neler kazandıracağını düşünmek gerekir. Sayın belediye başkanımızı bu konuda duyarlı olmaya çağırıyorum. Hem kim bilir belki de **Nurettin ÖZEL'in** gökten düşmesini hayal ettiği elmalardan biri bu vesile ile Çakıllı Mevkiinin sulanması şeklinde kendisini gösterecektir. Düşününce bu tür yerler değişik yörelerimizde de tespit edilebilecektir sanırım...

Burada bir kısım hemşehrimizle paylaştığımız bir konuya da değinmek istiyorum. Bizim köylülerimiz gerçekten çalışkandır. Eminim hemen herkes tuttuğunu koparır. Bir kısım hemşehrimiz yukarıda da temas ettiğim gibi elma ve kiraz bahçeleri oluşturmışlar. Artık meyvesini de almaya başlayacaklardır. Ancak bununla kalmamak başka alternatiflerin de devreye sokulması gerektiğini düşünüyorum. Hemen hepimizin dikkatini çekmiştir; bahçe arasında dolaşırken, o ağaçların arasında çilekler yetişmiştir. Bir bakım yapılmadığı özel olarak fidenlenmediği halde meyvesini verir. Yonca gibi gür bir şekilde yetişir. Her yıl da kendi kendini yeniler. Bu her yerde böyle değildir. Her yıl fideler yeniden satın alınır. Yerlerine dikilir. Özellikle Bursa yöresinde bazı ilçelerin, beldelerin geçimini çilekten karşıladıkları düşünülürse bizim için de niye aynı olmasın diye düşünüyorum. O meyve bahçelerinde ağaç arasında bile yetişebileceği kanaatindeyim. Yetişmezse bile denemekle ne kaybederiz ki? İmkânı olan, uygun araziye bulunan hemşehrilerimiz yetiştirip Konya'da, Alanya'da, Antalya'da pekâlâ satabilirler. Gerisi iyi de işte 'bu satma meselesini biz yapamıyoruz' denirse hallerdeki komisyoncular sizin ürünlerinizi bekliyor olacaklardır.

Bir kısım Çetmeli'nin uzaktan gazel okumak kolay Hasan efendi. Yukarıda dediğin gibi gel bu çilek işini önce sen kendin yap dediğini duyar gibiyim. Bunu söyleyenlerin bizim ne yaylada ne de köyde böyle şeyler yetiştirecek arazimiz, imkanımız olmadığını görmesi gerekir. Çetmi'ye geldiğim zaman az da olsa dikilen elma ve kiraz bahçelerine imrenmekteyim.

Hepinize hayırlı bol kazanç dilerim.

Selâm ve dua ile

ÇETMİ'DEN SELAMLAR

Osman ARI

Çetmi Belediye Başkanı

Saygıdeğer Çetmili Hemşehrilerim,

28 Mart 2004 tarihinde göreve başladım.

Çetmi'ye hizmet etme fırsatı bana verildiği günden itibaren yapacaklarım konusunda taahhüt ettiğim çalışmalarını büyük bir hızla gerçekleştiriyorum. Verilen sözler tek

Osman ARI

Beldemizin ihtiyaçları olan sulama, kanalizasyon, altyapı, yol çevre düzenlemesi, konut yapımı, dere ıslahı, sulama kanalı ve bent yapımı, morglu cenaze yıkama aracı alımı, kamulaştırma, ambulans, doktor, yayla yolu malzemeli bakımı, parselasyon gibi bir çok projeyi bu kısa dönem içerisinde gerçekleştirdik.

tek yerine gelmeye devam ediyor. Benden önce Çetmi Belediye Başkanlığı görevinde bulunan değerli büyüğümüz, saygıdeğer insan **Mehmet Balcı'nın** kasabamıza yaptığı büyük hizmetlerden dolayı kendisine teşekkürlerimi sunarım. Bu hizmetlerin devamını halkımıza sunma gayreti içerisinde olduğumu belirtmek isterim. Halkımızdan aldığımız destek ve güvenle Çetmi'nin değişimi ve gelişimi için yola çıktık. Bizleri bu göreve getiren, bizlere güvenen ve bizlerden hizmet bekleyen halkımıza her şeyin en iyisini, en güzelini ve en kalitelisini vermek amacıyla tüm gücümüzle çalışmalarımıza başladık.

Çetmi'de doğup büyüdüm ve aynı belediyede 10 yıl hizmet ettim. Kasabanın bütün sorunlarını ve beklenen hizmetleri çok iyi bilmekteyim. Sorunların giderilmesini, beklenen hizmetlerin gerçekleştirilmesi ve daha güzel projelerin hayata geçirilmesi için yoğun bir çalışma azmi içerisindeyim. Yaklaşık 17 ay içinde birçok

çalışmalar yaptık. Beldemizin ihtiyaçları olan sulama, kanalizasyon, altyapı, yol çevre düzenlemesi, konut yapımı, dere ıslahı, sulama kanalı ve bent yapımı, morglu cenaze yıkama aracı alımı, kamulaştırma, ambulans, doktor, yayla yolu malzemeli bakımı, parselasyon gibi bir çok projeyi bu kısa dönem içerisinde gerçekleştirdik.

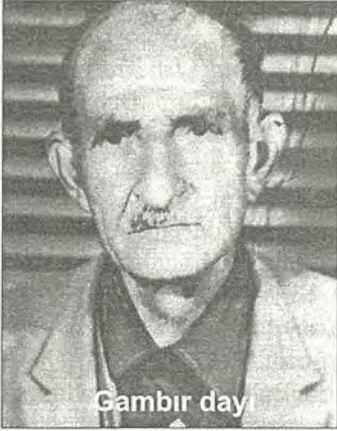
Çetmi için yapmak istediklerimiz ve bütün Çetmilileri ilgilendiren projelerimiz ise; eğitim için ne gerekiyorsa yapmak. **Çetmi Gömüldürüm arası yolun asfaltlanması ve yaylalarımıza elektrik şebekesi yaptırmak, piknik alanları ve parklar yapmak, fidancılık, ekim dikim özetle tarımda insanımıza yardımcı olmak, yardıma muhtaç vatandaşlarımız için yardımlar yapmak, işsiz olan gençlerimize iş sahalarının açılması, yani halkımız için ne lâzımsa onu yapmak, bu çerçevede temiz toplum, temiz insan, yeşil bir çevre, sokakları temiz; yaşanabilir bir beldenin projelerinin hayata geçirilmesi için elimizden gelen her şeyi yapmak için samimiyet, gayret ve inançla çalışmaktayız.** Belediye olarak diğer kasaba ve ilçe belediyelerimizle, milletvekillerimizle ve hükümetle irtibat içerisindeyiz. **Yapacağımız her projede büyük desteklere ihtiyacımız var.**

Bütün hemşehrilerime saygı ve sevgilerimi sunar bu vesile ile büyük küçük herkesin geçmiş Ramazan Bayramını ve yaklaşan Kurban Bayramını tebrik ederim.

ÇEVRE BELDE VE KÖYLER DE YARARLANACAK

Çetmi Un hizmetinizde

Çetmi Belediyesi beldenin yanı sıra çevre belde ve köylerin de ihtiyacını karşılayacak bir un fabrikası kurdu. Günlük 25-30 ton un öğütme kapasiteli fabrika geçtiğimiz ay çalışmalara başladı. Belde halkının büyük ilgisini toplayan fabrika "Çetmi Un" adıyla da özel ambalajlarla satışa yapıyor.

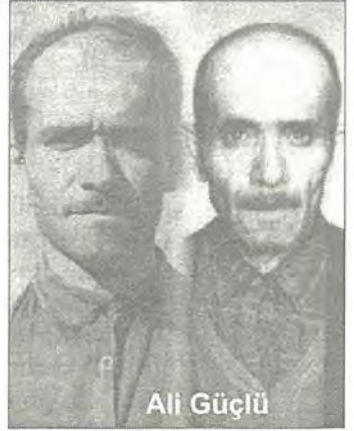

Gambir day

Çetmi Fotoğraf Albümü

Baki Uslan- Bîlal Ünal

Ali Güçlü

Mahmut Semerci

Abdurrahman Karadeniz

Meryem Önder

Emine Semerci

ÇETMİ'DE BİR USTA: Baki Güçlü

Baki Güçlü, Çetmi'mizin yetiştirdiği ender ustalardan birisi. O araba tamircisi. Bu konuda tam bir uzman. Kasabamız şartlarında onun yapmış olduğu hizmetler çok yerinde ve güzel. Yıllar önce köyde araba yok denecek kadar azdı. Her şoför kendi arabasının ustasıydı adeta. Geçmişten bu güne bilinen şoförlerimizin halkımıza büyük hizmetleri olmuştur. İlk bildiğimiz isimlerden birisi Deli Ali rahmetlidir. Sonra Çilek Hasan, Alim Güçlü ve Uzun Ali hatıra gelen diğer isimler... Celilin Hüseyin rahmetliyi anmak ve hatırlamamak mümkün mü? Alim

Köyümüzde bulunan gençlerin bir çoğu aynı mesleğe yönelmektedir. Değişik meslek dallarına atılmaları iyi olur kanaatindeyim.

Güçlü, Muzaffer Şaşmaz, Ali Boz, Celal Şaşmaz değerli hizmetlerde bulunan diğer isimler... Halihazırda köye hizmet veren Veli Çamurcu, Osman Aslan, Memiş Boz mesleklerine devam ediyorlar...

Geçen zaman içinde Çetmi'miz neredeyse değişik vasıtalarla doldu taşı. Belediyenin sahip olduğu arabalar yanında köyde bulunan traktörler, tek tük de olsa kamyonlar ve özel araçlar... Bütün bunlara köy dışından kasabamızı ziyaret maksadıyla gelen diğer hemşehrilerimizin vasıtalarını da eklersek trafiğin yoğunlaştığını anlarız. Tabi bunların zaman zaman bozuldukları zaman tamir edilmeleri gerekir. İşte böyle bir ortamda sizin problemlerinizi çözecek bir usta köyde hizmete hazırdır. Bu Baki Güçlü'dür.

Başta Sayın Belediye Başkanı Osman Arı'yı bu hizmete vesile olduğu için kutlamak gerektiğini düşünüyoruz. Bizce köye yapılan

hizmetler arasında sayılabilecek bir çalışmadır yaptıkları.

Şimdi Baki Güçlü'yu kendinden dinleyelim: 1975 yılında Çetmi'de doğdum. Babam Sadık lakabıyla bilinen Mehmet Güçlü, annem ise Ayşe Güçlü'dür. Biz altı kardeşiz. Ben evli ve üç çocuk babasıyım.

İlk öğrenimimi Çetmi'de tamamladıktan sonra Antalya'ya gittim. Orada eski sanayi oto tamir bakım atölyesinde çırak olarak çalıştım. Burada iki yıl çalıştıktan sonra Antalya Çıraklık Eğitim Merkezinde öğrenim görmeye başladım. Bu okulda sivil savunma ile ilgili şiiir yarışmasında birincilik ödülü aldım. Burada üç yıl okuduktan sonra Konya'ya geldim. Konya Meram Çıraklık Eğitim Merkezinde okulu bitirdim.

Mesleğimin kalfalık döneminde Antalya'da altı yıl çalıştım. Daha sonra iki yıl da Konya'da çalıştım. 1995 yılında vatani görevimi tamamlamak için askere gittim. Ace-miliğimi Burdur, usta birliğini Iğdır'da tamamladım. Askerde de araç tamir bakım mesleğime devam ettim. Mesleğimi başarılı bir şekilde yaptığım için alay komutanımız tarafından ödüllendirildim ve erken terhis oldum.

Askerden döndükten bir yıl sonra Taşkent'te tamir ve bakım atölyesi açtım. İki yıl burada hizmet verdim. Daha sonra Balcılar'a gittim. İki yıl da burada çalıştıktan sonra köyümüze döndüm.

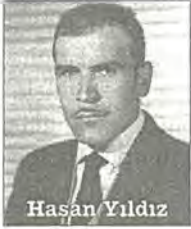
Belediye Başkanımız Sayın **Osman Arı** ile görüşmelerimiz neticesinde kasabamızda belediye bünyesinde tamir bakım atölyesi açmaya karar verdik. Gerek belediyemizin araçlarının tamir ve bakımı, gerekse belde-miz ve çevre köylerde bulunan insanların araçlarının tamir ve bakımını yapıyoruz.

Çetmi Belediyesi Tamir Bakım Atölyesi ve Yedek Parça Bölümü ile, komple hizmet vermeye devam ediyoruz. İnsanlarımızı, araçlarını Konya ve Ermenek'e götürüp rezil olmaktan kurtarıyoruz.

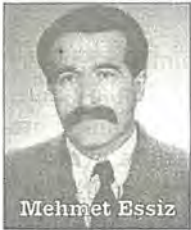
Halkımızın verdiğimiz hizmetlerden memnun olacağını ümit ediyoruz. Kapımıza gelen her insana yardımcı olmağa çalışıyoruz.

Bu meslek dalını seçtiğimde bizim yöremizde araba yok denecek kadar azdı. O zamanlar bu mesleği öğrenip burada vatandaşlarımıza hizmet edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu noktada Çetmili gençlere bazı önerilerde bulunmak istiyorum.

GEÇMİŞTEN BUGÜNE ÇETMİ MUHTARLARI

Hasan Yıldız

Mehmet Essiz

Hasan Arı

Zamanında Çetmi'ye hizmet vermiş olan muhtarlarımızı tanıtalım istedik. Belediyelik olmazdan önce muhtarlık ile idare edilen Çetmi'nin tarihine ışık tutacak tek kaynak muhtarlarımızdı. Ancak yaptığımız araştırmada maalesef onların isimlerinden başka bir kayda rastlayamadık. İsimleri de köyden ileri gelen hemşehrilerimizle tespit etmeye çalıştık. Yayınlayacağımız liste muhakkak ki eksiktir. Bu noktada elinde bilgi ve belge olanların dergimize ulaştırmalarını temenni ediyoruz.

Bilinen en eski muhtardan günümüze, hangi muhtar ne zaman görev yapmış, kimdir, muhtarlığı kimden devralıp kime devretmiş, mümkünse fotoğrafı ile birlikte bize gönderilmesini istiyoruz.

Yayınladığımız listeyi kıtas kabul ederek zenginleştirelim ve geçmişimizi bu yolla aydınlatalım.

- *Bilinen en eski muhtarımız **Kadir Çavuş'tur.** (Bugünkü Kadir Hasan'ın babası)
- *Sarı Mustafa'nın Molla Hasan
- *Hacı Osman'ın Mehmet, Arık Yol'u açtırdı.
- *Hatıp Hoca'nın Ahmet

- *Balcı Mehmet
- *Gölükçü Mehmet Koç
- *Giritli Hasan Yerlikaya
- *Mustafa Boz
- *Ahmet Bayram (imam)
- *Ali Yerlikaya (Ebiş Ali) Yeni Bağ'ı diktirdi.
- *Cerit Yeni Gapannık'a (Ahmadıl) yol yaptırdı.
- *Hacı Mustafa'nın İsmail
- *Yusuf Akbay (Deli baki Yusuf) Goru'yu diktirdi.
- *Guru Mustafa (Karaca)
- *Baba Efendi (Bircan)
- *Hacı Karadeniz Gara Bayır'ı yaptırdı, Ulu Havt'tan kahvenin önüne su getirtti.
- *Gara Mehmet (Ayvat) Cami yapımında emeği geçti.
- *Topçu Dayı, Asarcık Köprüsü'ne taş çekirtti.
- *Çavuşların Ahmet (Özel)
- *Helim Karadeniz (Onbaşı)
- *Celil Ünal
- *Muhtar Hasan (Arı)
- *Hasan Yıldız
- *Mustafa Dal
- *Recep Coşkun
- *Mehmet Eşsiz
- *Çavuş

18'den devam

Köyümüzde bulunan gençlerin bir çoğu aynı mesleğe yönelmektedir. Değişik meslek dallarına atılmaları iyi olur kanaatindeyim. Misal olarak bizim mesleğe pek heves eden olmadığını görüyorum halbuki bu meslek her yerde geçerli ve iyi bir meslek dalıdır. Ben, belediye işçisi olarak sadece para kazanmak maksadıyla değil, yapılan hizmetlerde bizim de tuzumuz biberimiz olsun düşüncesiyle çalışıyorum. Halkımızın gönül rızasını ve duasını kazanmak bizi her zaman memnun ediyor ve edecektir.

İşlerimizin çok sıkı olması nedeniyle bazı müşterilerimizin istemeyerek de olsa kalbini kırmış olabiliriz. Bu müşterilerimizden özür diliyorum.

Bütün hemşehrilerimize teşekkür eder, sevgi ve saygılarımı sunarım.

Baki Güçlü ve Ailesi

DÜN VE BUGÜN -Eleştiri ve Öneriler- Ahmet Zengin

Bir Çetmililer günüydü başlayan 1995 yılının Ağustos ayında, önce hep beraber sevindik. Böyle bir buluşmaya zemin hazırlayan ve uygulamasına yardımcı olan herkese teşekkür ettik.

Yıllar geçtikçe güzelleşiyordu Çetmililer günü. Her gecen gün Çetmililer akın akın Çetmi'ye, geçmişte beraber olduğu arkadaşlarını, köyde yaşayan akrabalarını

Ahmet Zengin

**Efendiler!
Tekrar
ediyorum "bu bir
kimlik işidir
kendinize gelin
aslınıza dönün"
umarım bu
vesileyle
birilerinin
kulaklarını ve de
vicdanını rahatsız
etmiş olurum ki
rahatsız olan
mutlaka kendine
gelecek ya biz
kimmişiz
diyecektir
inşallah.**

görmeye ve en önemlisi sılayı rahim yapmaya geliyordu. Unutmadığı yurdunu ziyarete... Çünkü çocukluk yıllarında unutamadığı birçok hatıralar vardır.

Beraber gecenin karanlığında hayvanlarla saman çekmeyi, ayın ışığında ekin biçmeyi, veya yaylalarda davar keşiğinde "örü"ye gitmeyi hatırlıyor insan.

Harman Böğette, Asarcık köprüsünde yüzmeyi, her sabah yayladan okula gelip, ikinci üzeri okuldan yaylaya dönmeyi yaşayıp ta şimdi hayallerinde canlandıranlar, Çetmililer gününe geldiği zaman veya başka ortamda birden çok Çetmililerle beraber olduğunda başlar bunlardan söz etmeye

Kış mevsiminde kurtlar damında topak, haki baba, tokmak, büllü oynamak, katır döndürerek Karaman'a gitmek, arkadaş

kartopu atmak hele var ya; yolun tam ortasında gelip geçenin çok olduğu yerde kardan çukur yaparak, içine çamur doldurup üstünü kar ile örtmek ve oraya düşen insanın düşüşünü uzaktan izlemek bunların hepsi birer çocukluk hatırasıdır.

Çıtlık sakızı diye taş başlarına kadar gitmek, arpa çukurda, yolakta sığır gütmek, falanca ağacın gölgesi, falanca taşta geldiğinde köye dönüleceğini keşfetmek (gölge saatini kullanmak), bu arada en güzel azığın Karaman ekmeği ve yumurtalı ekmeğin övmesi olması unutulmayacak hatıralardan birkaçı.

O günün çocukları bu günün büyükleri bunları unuttular mı dersiniz? Bunları unutmadık ama, bunları yeri ve zamanına göre hatırlarız. Eğer ortam bulursak ta aynı yaş gurubundan insanlar bunları yaşarlar. 2005 Çetmililer gününde Asarcık Köprüsü'nden çocukluk hayallerini canlandıran arkadaşlarımıza şahit olmuştum demek ki unutulmadı yaşıyor.

Bu insanlar asarcığı özlemişlerdi, çocukluk hayallerini tazeliyorlar, bunlar çok güzeldi.

Belki başınızı ağrıtmışta olabilirim bunları anlatarak. Bir noktaya temas etmek lazımdı. Şimdi oraya doğru geliyorum.

Bendeniz Antalya da ikamet ediyorum Çetmili hemşerilerimizin çok olduğu bir şehirde, haliyle her Çetmili'nin kendine göre tanıdığı tanımadığı bir çevresi var. Zaman Çetmiliyiz dediğim ortamda falancayı tanıyor musun diye bir arkadaşımı veya büyüğümüzü soruyorlar. Biz de elbette Çetmili olurda tanımaz mıyız diye cevap veriyoruz.

Başlıyor anlatmaya.

Neyi anlatıyor bize?

Çetmililerin Ağustos ayında yapmış olduğu birlik ve beraberlik içindeki şöleni... Çünkü burada, bu tür faaliyetlere "şölen" diyorlar.

Bu da şunu ifade ediyor, Çetmilileri tanıyan herkes, Çetmili olmasa da böyle bir faaliyetten haberdardır. Beğeni ile anlatılan güzel bir Çetmililer günü.

Bunları duydukça benim aklıma şu geliyor: Arif Nihat Asya'nın yazdığı "Bayrak" adlı şiirinde "sana benim gözümle bakmayanın mezarını kazacağım" diyor.

İşte burada hem şiir hem de Ferhat ile Şirin aklıma geliyor. Ferhat Şirine aşık olur, dağları taşları deler, yarar, yolar açar o günün hükümdarı Şirin'i çok merak edip çağırılmış. Şirin'in çok güzel olduğunu hayal eder. Ferhat ile Şirin gelir bakar ki, hiç de anlatıldığı gibi değil. Ferhat'a sorar "oğlum sen bu kızda ne buluyorsun bunun için mi dağları yarıyorsun?" Ferhat'ın cevabı kısa ve nettir.

"Ah... Efendim siz ona bir de benim gözümle baksanız benim gözümle bakmayınca anlayamazsınız" der.

İşte Çetmililer Günü'ne isterseniz bir de benim gözümle bakın desem olmaz mı? 11. sini geride bıraktığımız, 12. sini beklediğimiz Çetmililer Günü önce Kur'an okunarak başlayan bir gündü. Sonrası hatırlayacağınız gibi...

Efendiler kendinize gelin!.. Bu yazıyı okuyan herkese bir vebaldir bu... Ağzımızı açıp konuşmaya başladığımızda bizim köyümüzden Hasan efendiler, Emin efendiler, Hatipler falan filan alimlerin var olduğunu söylüyoruz... Bir zamanlar deryalar köyü idik.

Bırakın bunları şimdi ne haldeyiz ona bakalım. Ashımıza dönelim. Ya olduğumuz gibi görünelim, ya da görüldüğümüz gibi olalım. Kim olduğumuzu iyi tanıyalım. Küçük kız ve erkek çocuklarına şarkı türkü söyleterek şarkıcılığa ve türkücülüğe özendirmeyelim.

Ne olduğu belli olmayan adı türkücü ve dahi sanatçı olan insanları Çetmi'ye davet etmeyin, çocuklarımızı her söylenenlere eşlik ettirmeyin, yoldan çıkmasına sebep olmayın. Şarkı türkü söylenirken kenar köşede nereden bulunduğu belli olmayan içki şişeleriyle kafa buldurmayın, program bitiminde sabah etrafı bir gezseydiniz ne demek istediğimizi anlayabilirdiniz.

Bunun sebebi kimler acaba?

Soruyorum şimdi.

Böyle bir programa imza atmak, vakıf başkanı ve belediye başkanı olarak "memnunuz kardeşim" eğer ki benim vereceğim olumlu bir cevap var diyorsanız, onu bilemem ama, benim görevimde yetkilileri uyaraktır. Yıllardır kürsüde söyleyeyim dedim söz vermediler söyleyemedik. Şimdi de dergideki bir

mülakatımızda vermiş olduğumuz söz üzerine yazı yazalım dedik.. Eh fırsat verilmişken kendi kendime "niye bunları yazmayayım" dedim. İçimden geçenleri ve benim gibi bu konulara duyarlı olup ta söyleyemeyen Çetmili hemşerilerim adına söylemiş oluyorum bunları. Okuyan hemşehrilerimizden "ben de böyle düşünüyordum, iyi ki bunu bir söyleyen, uyaran birisi çıkmış diyerek bu düşüncelere katılacağınızı hissediyorum.

Durumun bu boyutunu düşünmeyenlere ve düşünüp de sayın yöneticilere iletemeyenler adına bu görevi ifa etmiş oluyorum. Umarım yapılan bu yanlışın vebali üzerimizden kalkmış olsun.

Haksız yere eleştiri alıyorum diyen arkadaşlar varsa biz her yerde, her mekânda konuşmaya açığız. Konuşmak için düşündüklerimizi anlatmaya hazırız.

Beyler bu bir kimlik işidir. Sayın vakıf başkanımız geçen 33. sayıdaki yazısında kimlikten bahsetmişler... Konu için Allah razı olsun, ama oradan bir Hadis-i Şerif aktarıyorum: **"kim bir kavme benzemeye çalışırsa onlardan olur"** şimdi biz yaptıklarımız ve yaşadıklarımızla hangi kavme benziyoruz acaba? Allah aşkına, bizi hangi kavmin kötü adetlerine yönlendiriyorlar, bunun farkında mıyız? Evet, bunu yazdığımıza göre farkındayız diyorum ve birçok kardeşimin de farkında olduğu kanaatindeyim.

Olmalıyız da.

İnsan kimliksiz olmaz. Her insanın bir kimliği olmalıdır. Nasıl ki nüfus cüzdanı bir kimlik ise, bu taşınabilen bir kimlik, birde yaşanılabilen kimliği olmalı.

Millet kimliği olduğu gibi

Ümmet kimliği de olmalı!

Ümmet kimliği de Ümmet-i Muhammed'dir. Yani, İslam'a teslim olan insanlar topluluğu olmalıdır. Zaten bir manada İslam teslim demektir. Bu nasıl olmalı; önce ahlâkıyla, maneviyatıyla, görüntüsüyle, yaşantısıyla ve de icraatlarıyla (faaliyetleriyle) görüldüğü zaman anlaşılabilmelidir. Başkalarının söylemlerine boyun eğerek, bazı küçücük dünya menfaatlerine tevessül ederek, hiç kimseyi kırma-

GECEYE ŞİİR

Necip Fazıl Kısakürek

Kalbim bir çiçektir, gündüzler ölgün
Gelin, gelin, onu açın geceler!
Beni yâdedermiş gibi, bütün gün
Ötün kulağımda çın çın, geceler!

Geceler çekmeyin benimçin hüznü
Gelin siz, ruhumu tenimden süzün
Bırakın nâşımı yerde gündüzün,
Gölgemi alın da kaçın geceler!

21'den devam

FOTOĞRAFI: AHMET SEMERCİ

yalım diyerek, İslam'dan ve Müslümanlıktan ödün verilemez.

Efendiler!

Tekrar ediyorum **"Bu bir kimlik işidir kendinize gelin ahlınıza dönün"** umarım bu vesileyle birilerinin kulaklarını ve de vicdanını rahatsız etmiş olurum ki rahatsız olan mutlaka kendine gelecek ya biz kimmişiz diyecektir inşallah.

Diyeceksiniz ki hep acımasızca eleştirmişsiniz.

Her konunun bir alternatifi vardır, yukarıda söylediklerim hak ve batıl mücadelesinin batıl tarafında icra edilen kısmındandır dersek yanlış söylemiş olmayız.

"Alternatif sunuyorum"

Program Kur'an-ı Kerim ile açılıp, hatim duası ile bitirilsin. Çetmi'de *en güzel kuran okuma yarışması* yapılsın ve ödüllendirilsin. İnsanları eğitici ve öğretici kıssadan hisseler alınacak sine

vizyon programları yapılsın.

İstişare ettiğiniz veya edeceğiniz insanlar sadece ekonomik ve politik değer taşıyanlar olmasın.

Çetmi'nin gelenek, görenek ve ananeleri çiğnenmesin ki unutulmasın.

Vakıf adına bir SMS programı alınarak cep telefonlarına toplu mesaj atılmak suretiyle acil durumlarda hemşerilerimiz bilgilendirilsin.

Şarkıcı türkücüler yerine; ezgilerle, ilahilerle, inanç değerlerimize uygun olan program icra edilsin (Ömer Karaoğlu, Mustafa Cihat, Eşref Ziya Terzi, Celaleddin, Grup Kardelen ve adını sayamadığım diğerleri) neden olmasın.

Hak ve hakikat arayışında samimiyetlerinden zerrece şüphe etmediğim idarecilerimizin bu hassasiyetlerimizi dikkate alacağını ümit ediyor, bütün hemşerilerimin mübarek ramazan bayramlarını tebrik ediyorum.

HATIRALAR

MUSTAFA ONBAŞI'NIN GELİŞİ

Dr. Ali Özel

[Çankırı'ya atanmam başlığı ile geçen sayılarda yayınladığımız hatıraların kalan bölümünü yayınlamaya devam ediyoruz. Hatıraların yayınlanması, o dönem Türkiye'sine ışık tutacak önemli ayrıntılar vermektedir. Bu yüzden dikkatle okunmasında yarar vardır diye düşünüyoruz. Keşke benzer hatıralarla dergimizin muhtevası daha da zenginleşse. Temennimiz budur. Bu noktada Sayın Mehmet Özel'in hatıralarının da yayınlanması bizim temennimiz arasındadır. İlerde inşallah bu da gerçekleşir ümidindeyiz.]

Dr. Ali ÖZEL

*Ebe hanıma
forsepsi
getirmesini
söyledim.
Hanım, aletin
cam dolapta
olduğunu,
anahtarın da
doktor da
bulunduğunu
söyleyince, dolap
camını kırın
getirin dedimse
de tam bu sırada
bir subay dolap
kapağını açmış ve
böylece camın
kırılmasını
önlemiş.*

Bir gün Ersin Albay (Daha önce adı geçen ve bana çok yakınlık gösteren Albay) geldi. Her zamanki nazik haliyle "Bize gidebilir miyiz? Hanım rahatsız" dedi. Tabii ki deyip çantamı aldım. Evlerine yollandık. Giderken yolda anlattı. Bir yıllık evlilermiş. Hanımı hamileymiş. Hanımı 41 yaşındaymış. Hanımı ve kendinin ilk evlilikleriymiş. Yaşı icabı hanımının hamile olması büyük bir nimet, Allah'ın bir lütfuymuş. Albay doğru söylüyordu. O yaşlarda zor hamile kalınırdı. Her iki yaşlı insan için bu bir lütuftu.

Eve vardığımız zaman koltuğa oturmuş bir suma (bir cins Japon güreşçisi) pörtlek gözlerle bana bakıyordu. Kadın iri kıymdı. Hamilelik bu iriliği daha da kocamanlığa çevirmişti. Kadın tuluk gibiydi, şiş ve ödem-

liydi. (Bünyede su birikmesi) Olduğundan iki kat iri görünüyordu. Tansiyon 23 tü. Durum çok kötüydü. Bir gebenin tutulabileceği en belalı hastalığa tutulmuştu. Bu hastalığın adı gebelik zehirlenmesi, eklemsi, gebelik toksikoruydu. Anne ve çocuk için ölümcüldü. Çok iyi perhiz yapıp ilaçları iyi ayarlaması gerekiyordu. Bütün iş hastanın gayretine kalmıştı. Bir pratisyen doktor olarak bildiklerimi anlattım. Perhizini ve ilaçlarını tek tek yazdım. Yalvarırcasına tenbihatlarda bulundum. Ama hal ve hareketlerinden Hatice yengenin işi hafife aldığı, hastalığın vahametini anlamadığı anlaşıyordu. Fakat bende bir huzursuzluk, bir sıkıntı başlamıştı. Bu sıkıntıdan da ileri bir ağrıydı. Yüreğim sızlıyordu. Hastamız dokuz ayının içindeydi. Tansiyon, ödem (şişlik), albümin, bunlar gebe biri için beter şeylerdi. Bu Hatice ablanın (Kendisine abla dersem memnun olacağını söylemişti) hastaneye yatırılarak tedavi olması lazımdı. Bütün bunları kendisine teferruatlı bir şekilde anlatmıştım.

Sonraki günlerde hastayı yakın aralıklarla ziyaret edip tansiyonuna baktım. Albayla da her gün konuyu görüşür olduk. Albaya göre Hatice abla beni can kulağı ve koyun bakışlarıyla dinler, fakat dediklerimi asla yapmazdı. Acı, tuzlu, baharatlı ve kızartmalı hamurlar, ya da taştan yumuşak ne bulursa yiyordu. İlaçlarını da Albayın zoruyla alıyordu. Bu hanımın ya basireti bağlanmıştı ya da ölümüne susamıştı.

Artık Hatice ablanın günleri yakındı. Gün sayıyordu. Ben de her seferinde Ankara'ya gitmeleri gerektiğini söylemekten bıkip usanmıştım. Nihayet bir gece yarısı telefonum çaldı. Zaten ben de diken üstünde olduğum için, tahmin ederek telefonu açtım. Karşı uçta Ersin Albay vardı. Doğum başladı dedi. Hemen devlet hastanesine gitmelerini benim de orada olacağımı söyledim. Ama albay dok. doktor izinliyim diye bildi. Sesi titrek ve ümitsizdi. Beni almaya gelecek arabayı da beklemeden hemen lojmana koştum. Zaten yakındı. Eve vardığım zaman Hatice abla var kuvvetiyle bağırıp çağırıyordu. Lojmanlarda ne kadar subay ve eşleri varsa toplanıp orayı mahşer yerine çevirmişti. Ağlaşan, acı acı etrafına bakışan hanımların yanında, durmadan dua edip tespih ve zikirle destek olmaya çalışan hanımlar da vardı. Zamanında laf dinleyip hastaneye gitmedi,

şimdi hayatı ile oynuyor diyenler de az değildi. Ben varınca bütün gözler üzerime dikilmişti. Sanki kendilerince omuzlarına binen yük kalkmış, bütün ağırlığıyla beni altına almıştı. Yani rahatlamışlardı. Karşılarında bir doktor vardı. O an onlara göre doktor her şeydi. Her şeyi bilip bütün güçlüklerin hakkından gelmeliydi. Belki her şey bilinebilirdi. Ama çoğu şey tecrübeyle ve ameliyeyle mümkündü. Lojmanlar gibi toplu oturulan yerlerde hep böyle olurdu. Acılı ve sıkıntılı günlerde, ferahlı hallerde toplanılır, acı ve neşeye bir şekilde ortak olunurdu.

Hatice ablanın ağrıları çok şiddetliydi. Tansiyonu 28'e fırlamıştı. Şişlikler iyice artmış karnı davul gibi olmuştu. Her an bir beyin damarı patlayıp hasta felç olabilirdi. Çocuk her an ölebilir hastanın böbreği iflas edebilirdi. Hemen iğneler yapıp tansiyonu aşağı çekmeye çalıştım. Çocuk iriydi. Doğumun o safhasında olması gereken yerde değildi. Daha yukarılardaydı. Onca ağrıya rağmen çocuk ilerlemiyordu. Daha önce

çağrılan emekli ebe olduğunu söyleyen hanımcağız için vahameti karşısında sıvışıp gitmeyi tercih etmişti. Ne yapacağımın şaşkınlığı içindeydim. Aniden Ankara'ya gitmeye karar verildi. Hatice ablanın akli başına yeni gelmişti. Beni ya kurtarın ya da öldürün diye bağırıp duruyordu.. Süratle hazırlık yapıldı ve bir suba-yın arabası ile yola çıkıldı. İki taksî dolusu kişi de arkamızdan geliyordu. Bir konvoy oluşturulmuştu. Şehirden yeni çıkmıştı ki, hastanın ağrıları hat safhaya ulaştı. Rahimin rüptire (yırılma) olacağını gösteren ve bandıl halkası denen oluşum belirmeye başlamıştı. Durum gerçekten kötüydü rahim yırtıldığı an annenin ve çocuğun sonu demektir. Yine ani bir kararla geri döndük ve doğruca devlet hastanesine geri gittik. Çünkü en kötü hastane şartları en iyi ev ve muayenehane şartlarından daha iyiydi. Doğum kliniğinin kapısı kapalıydı. Kapıya "doktor iznildir" yazılı bir kağıt iliştilmişti. Ama içeride ışık yanmıyordu. Hep beraber kapı yumruklanmaya başlandı.

Az sonra orta yaşlı, boylu boslu, biraz tombalak bir ebe hemşire gözüksü. Rahatının bozulup uykusunun bölündüğü belliydi. Suratı bir karıştı. Kapıdaki yazılı kağıdı görmüyor musunuz? Kır müsünüz dercesine öfkeliydi. Kendimi tanıtip doktor olduğumu söyleyince, öfkesi biraz hafifler gibi olmuştu. Duruşu, edası hal ve hareketleriyle kendine güveni olan tecrübeli birisine benziyordu. Hastamızı hemen muayene odasına aldık. Hastane şartlarında yaptığım muayenede durumun tahminimden daha vahim olduğu görüldü. Çocuğun başı doğum yoluna oturmamıştı. Baş havsalaya bizim oblik geliş dediğimiz şekilde yani veremine bir şekilde saplanmıştı. Şiddetli ağrılar çocuğun başını adeta oraya çivilemişti. İriliğinden dolayı çocuk evrilip çevrilemiyordu. Bu vaziyette doğum imkansız gibiydi. Ya sezaryen yapılmalıydı ya da forseps denen bir aletle başı normal yoluna çevrilmeliydi. Ama benim ne sezaryen yapmaya yetkim vardı, ne de sezaryen yapacak bilgim ve tecrübem. Geriye forseps kalıyordu. Forseps bir yardımcı doğum aletiydi. İyi kullanılabilirse hayat kurtarıcı olabilirdi. Kötü kullanıldığında zaman tam bir cinayet aleti gibiydi. Çocuğun beyninin zedelenip feda olmasına, çeşitli kırıklara sebep olabilirdi. Annede ise yaralanmalara doku tahribatlarına, bunlara bağlı olarak ölümcül kanamalara sebep olması içten bile değildi. Ben ise elime bir kez olsun forseps almamıştım. Sadece hocalardan dinleyip kitaplardan okuduğumuz kadar aleti tanıyordum. Bu arada hastanın tansiyonu yine 28'lere fırlamıştı. Rahim iyice gerilmiş, yırtılma emareleri daha belirgin bir hal almıştı.

Durumun vahametini ve forseps aletinin getirebileceği tüm olumsuzlukları oradaki ahaliye iyice anlattım. Herkes sen bilirsin, ne gerekirse yap deyip başka bir şey demiyordu. Hatice abla ise çoktan razıydı.

Ebe hanıma forseps getirmesini söyledim. Hanım, aletin cam dolapta olduğunu, anahtarın da doktorda bulunduğunu söyleyince, dolap camını kırın getirin dedimse de tam bu sırada bir subay dolap kapağını açmış ve böylece camın kırılmasını önlemiş. Dolap açılır açılmaz aleti getirdiler. Bu alet basit iki demir parçasıydı. Sağ ve sol kaşık diye isimlendirilirlerdi. Kısa bir hazırlık devresinden sonra tatbikata geçildi. Kaşığın birisini alıp yerleştirme manevrasına başladım. Bayağı bir uğraşmama rağmen kaşık bir türlü yerleşmiyordu. Sonra hemşire, doktor bey, önce sol kaşık yerleşecek, siz aceleyle sağ kaşığı almanız, bunu asla yerleştiremezsiniz dedi. İşin aslı gerçekten öyleydi. Hemen sol kaşığı aldım. Bir iki manevra neticesi kaşık yerleşti. Bilahare sağ kaşığı yerleştirdim ve çıt sesi duyuldu. Bu çıt sesi aletin iyi yerleştirildiğinin belirtisiydi. Şimdi sıra asılıp çekmeğe, çocuğun başının saplandığı yerden

kurtarılmasına gelmişti. Bu çekme işi çok önemliydi. Çocukta ve annede olabilecek bütün tahribatlar bu esnada meydana gelirdi. İçim titreyerek ya da ödüm patlayarak, elim varıp, dirseğim geri çeker tarzlı forsepsi asılmağa başladım. Ama çocukta bir kıpırdama, ya da başın aşağı inmesi gibi bir hareket görülüyordu. Bunun üzerine ebe hanım, doktor bey siz yorulunuz, biraz da ben çekeyim deyip forsepsi aldı. Ayağını doğum masasına dayayıp, o iri kıyım cüs-

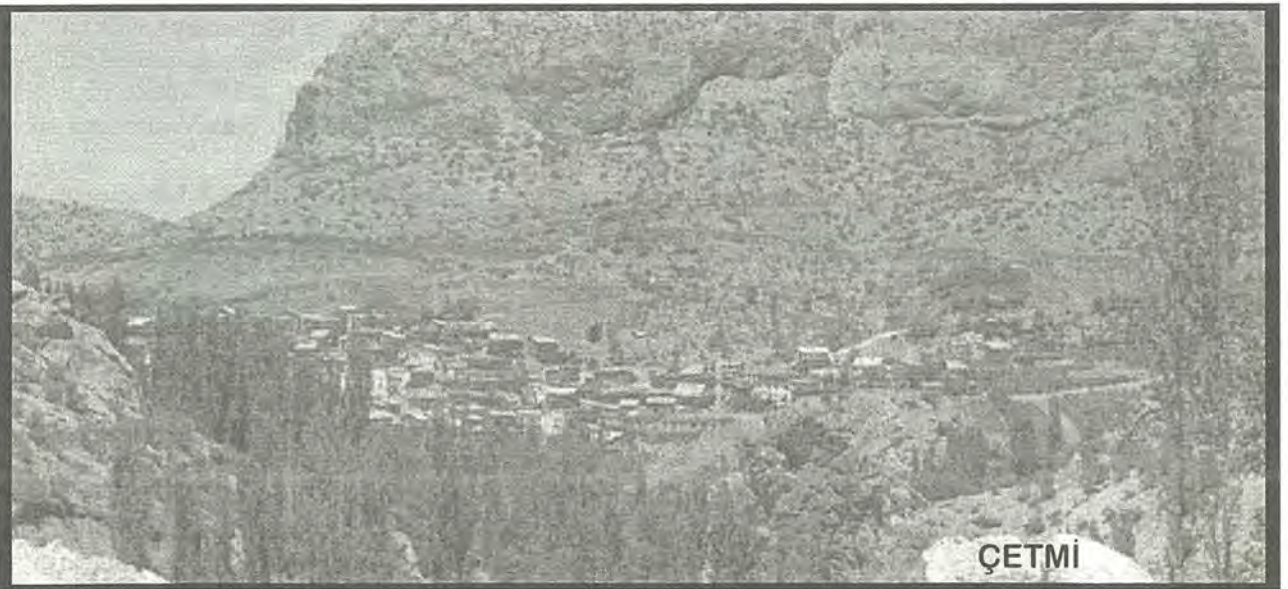

sesiyle ve var kuvvetiyle forsepsi asıldı. Ve çocuğun başı saplandığı yerden ayrıldı. Baş normal vaziyetini aldı. Artık işimiz kolaydı. (Ama ebenin forsepsi çektiği anlarda yüreğimde bir damla yağ kalmadığı, ziyim ziyim eridiğini hissettim.) Yarım saat kadar sonra doğum gerçekleşti.

Çocuk mosmor doğmuştu. (Aslında çocuk değil bu bir sıpaydı!) Oksijensiz kalmıştı ve nefes alamıyordu. Hemen çocuğun ağzı ve burnu aspire edildi. Yani temizlendi. Oksijen koklatıldı. Gerekli hare-

ketler peş peşe yaptırıldı. Ve neden sonra çocuk nefes alarak çığlığı bastı. Çocuğun çığlığı üzerine dışarıda bekleyenlerde nümayiş başladı. Ağlama, hıçkırma ve gülme sesleri birbirine karıştı. O anda dışarı çıkmış olsaydım gol atan futbolcuların başına gelenler benim de başıma gelecekti. Herkes sevinçten üşüşüp beni yerlere sereceklerdi.

Hatice hanım gibi hastalarda hemen doğumdan sonraki anlar tehlikeli anlardı. Hastanın kaşla göz arasında kaybedilmesi tehlikesi mevcuttu. Onun için hastamızı sıkı takibe alıp yakından izlememiz gerekti. Biz de öyle yaptık. Ebe hanım bu yönleriyle de epey tecrübeliydi. O da kendini benim gibi doğumun akışına kaptırmıştı. Doğumdan bir saat sonra koridora çıkmıştım. Millet yine de üzerime çullandı ise de artık olay tavsadığı için beni yerlere yıkmayıp bolca kucaklayıp tebrik etmişlerdi. Bu arada Engin Albay bir köşede duvara yaslanarak çömelmiş, şaşkın şaşkın etrafına bakınıp sevinç gözyaşları döküyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Neredeyse elimi öpecekti. Daha çabuk davranıp ben onun elini öptüm. Boynuma sarıldı ve ilk sözü "Mustafa Onbaşı geldi mi?" oldu. Ben de her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ama, Mustafa Onbaşı lâfının anlamını düşünürken, sevgili büyüğüm, değerli albayım ve ağabeyim izaha başladı. Köylerindeki lâkapları Onbaşılarmış. Bize Çavuşlar dendiği gibi, babasının adı da Mustafa imiş. Dolayısıyla doğan sığırcık yavrusu direk olarak Mustafa Onbaşı imiş. Çocukların normal doğum kiloları üç bin, üçbinbeşyüz gram arasındadır. Bizim Tosun Onbaşı ise tam dört kilo yedi yüz gramdı. Henüz herkes oradayken ebe hanımı çağırıp esas püf noktalarının ebe hanım sayesinde hallolduğunu söyleyip kendisine teşekkür ettim. ■

BİZE NE OLDU Kİ? Hasan Bozdağ

Osmanlı imparatorluğu son elli yılını istisnasız savaşlarla geçirmiştir. Önce Balkan faciası başlamış; milliyetçilik akımına kapılan içimizdeki topluluklar düveli muazzamanın kışkırtması ile bir bir isyan etmişler. Topraklarımız elimizden bir bir kopartılmıştır. O yıllarda oralarda yaşananları bazı hatıratlardan okuduğumuz zaman insan şimdi bile göz yaşlarını tutamamaktadır. Balkan savaşları, doksan bin askerimizin bir kurşun bile sıkmadan donarak şehitlik mertebesine ulaştığı doksan üç harbi, Trablus-

sömürgecilerin sömürülerini rahatça devam ettirebilmeleri ve Osmanlı'nın bakir kaynaklarına el koyabilmeleri için Osmanlı'nın ortadan kaldırılması, kaldırılamazsa bile fonksiyonlarının ortadan kaldırılması gerekiyordu. Nasıl olmuşsa olmuş bunda da başarılı olmuşlardır. Kardeşi kardeşe kırdırmışlar, her tarafı kontrol altına alarak buralarda suni devletçikler oluşturarak başlarına adı bizden olan uşaklarını yerleştirmişlerdir. Dedelerimiz Çanakkale'de iki yüz elli bin şehit vererek 'Çanakkale geçilmez' dedirtmişler, ama nasıl olmuşsa Çanakkale, savaşın hemen ardından kurşun sıkmadan geçilerek İstanbul işgal edilebilmiştir. Arkasından da Anadolu işgali başlamış dört bir taraf işgale uğramıştır. Bu işgal hepimizin bildiği İstiklal Harbi'miz ile son bulmuştur.

Fiili savaş son bulmuş bulmasına, ama daha önemli bir savaş hiçbir zaman son bulmamış ve halen devam edip gitmektedir. Bütün bu savaşlarda yerinden yurdundan edilen Balkan göçmenleri ve diğer kardeşlerimiz Anadolu'ya hicret etmek zorunda kalmışlardır. Hicret edenler Ensarın Muhacirini karşıladığı gibi karşılanmış elde bulunan bir lokma bölüşülmüştür.

Bu bölüşölme, Müslüman'ın derdiyle dertlenme sadece bizde olmamış, dünyanın değişik yerlerindeki Müslümanlar ayağa kalkmışlar, mitingler düzenlemişler, bize yardım için ellerinden geleni yapmışlardır. Bunlardan biri şimdiki Pakistan'da gerçekleşmiştir ki ben okuduğum zaman tüylerim diken diken olmuştur.

İngiliz ve daha bilmem ne belayı tel'in etmek bize yardım toplamak için düzenlenen bir miting, katılım yüz binlerle ifade ediliyor. Kürsüde Milli Şair Muhammet İkbal var. Diyor ki:

"Rüyamda Peygamber Efendimizi gördüm. Arkadaşları ile beraberdi. İkbal, dünyanızdan bana ne hediye getirdin dediği zaman. Elimdeki bir şişe kanı kendilerine sundum. "Dünyadan bana bunu mu getirdin?" dediği zaman: "Ya Resulallah bu kan Trablusgarp'ta, Çanakkale'de senin yolunda dökülen Türklerin kanıdır. Dünyada bundan daha değerli bir şey bulamadım, dedim"

Bu sözleri duyan o kalabalığın hissiyatını düşünebiliyor musunuz! Şimdi bile dünyanın en fakir insanların bulunduğu o diyarın insanları neleri var neleri yoksa ortaya

Müslümanlardan toplanan yardımlar yine Müslümanlara, hatta başka mazlumlara nasıl olur da Kızılhaç tarafından dağıtılır. Nerede bizim uluslararası Kızılayımız!

garp ve Çanakkale Savaşları hep bu dönemde yaşanmıştır. Nihayet İstiklal Harbi'ni yaşamışız. Bütün bu savaşlarda binlerce, yüz binlerce şehit vermişiz. Burada Yemen'i, Hicaz'ı, Filistin'i de unutmamak gerekir. Bütün bu savaşlarda bir tek hedef ortaya konmuştur; Osmanlı'nın ortadan kaldırılması. Zira Osmanlı kendisine çok uzak diyarlarda bile gönül bağı ile bağlı insanlar bulabilmektedir.

Hindistan'ın İngiliz işgal valisi; "Biz burada tren yolu yaptık, bir çok hizmetler getirdik, ama bu insanları kendimize bağlayamadık. Osmanlı senede bir defa Hafız Osman hattı bir Kur'an ve selam göndermekle bu insanları kendine bağlamakta, bizden daha etkili olabilmektedir" diye yakınmaktadır. İşte İngiliz'in, Fransız'ın ve diğer

koyup bize yardım toplayıp gönderiyorlar. *Ne yazık ki bu yardımlar İstiklal Harbi'nde kullanılmayıp şimdiki İş Bankası'nın sermayesi oluyor.*

Son Balkan Savaşı olan Bosna Savaşı'nda bizim insanımızın ortaya koyduğu hassasiyette övgüye değerdir doğrusu.

Bosna Savaşı yıllarında oradaki Müslümanlar için ülkemizde yardımlar toplandı. Büyük oranda bu yardımlar da yerine ulaştı. İşte tam o sırada ülkemizdeki bir kısım etkili ve yetkili basında Bosna paralarının birileri tarafından iç edildiği şayiası ortaya atıldı. Yardımlar büyük oranda kesildi. Yardım toplama çalışmalarında bulunanlar zan altında bırakıldı. Halbuki böyle bir şey varsa bu insanlar yakalanıp şiddetli bir

İnsanımız yardımlaşma duygusundan uzaklaştırılmıyordu ki, Müslümanlar ayakta kalamasın. Bunun içindir ki o etkili ve yetkililer basınıyla medyasıyla Keşmirli Mücahidi, Afganistanlı, Çeçenyalı, Filistinli ve nihayet Iraklı mücahitleri; terörist, işgalcileri ise kurtarıcı gösterdiler, gösteriyorlar. Pakistan'da deprem olmuş, Afganistan'da savaş var kimin neyine! Bak oralarda yardım dağıtanlar kimler. "Kızılhaç yetkililerinin bildirdiğine göre..." diyerek devam eden haberleri hepiniz izliyorsunuz. Bu, benim kanıma dokunuyor. *Müslümanlardan toplanan yardımlar yine Müslümanlara, hatta başka mazlumlara nasıl olur da Kızılhaç tarafından dağıtılır. Nerede uluslararası Kızılhay'ımız.*

şekilde cezalandırılmıyordu. Sonuçta ortaya bir şey koyamadılar. Ama hedeflediklerine ulaşmışlardı. Sırp- ların yapamadığını içimizdekiler yapmışlar, Sırp- ların ekmeğine yağ sürmüşlerdi.

Bir başka buna benzer hadise de Gölcük depreminde yaşandı. Yine aynı çevreler insanımızın kendi oluşturduğu yardım organizasyonlarını irtica ve benzeri gerekçelerle yasaklamaya kalkmışlardı. Tabi bütün bunlar da sonunda menfi anlamda meyvesini verdi.

Evet baştan beri devam eden, bizi biz yapan değerlerden uzaklaştırma çalışmaları meyvesini vermiş görünüyor. Bizim bu duyarsızlığımız bunu ispatlıyor. İşte son olarak Pakistan depremindeki hali pür melalimiz. Uyanmak için illa bizim de aynı belalara uğramamız mı gerekiyor bilmem ki.....

Selâm ve dua ile.....

ÇETMİ'YE YOLCULUK

Halis YAZICI

24 Mart 2005, günlerden Perşembe. Saat 6.30'da memleketim Çetmi'ye gitmek üzere yola çıktım. İkamet ettiğim Antalya'dan Serik, Manavgat, Alanya, Taşkent güzergâhını takip ediyorduk. Her zaman olduğu gibi yoldaşım Hidayet Şevik, eşiyle birlikte. Onlar araba ile, bense küçük motorumla seyrederken, Alanya Mahmutlar

Taşkent

Torosların çok meşhur Kuş Yuvası'nı, yalçın kayaları aşıp Şıh Köyü'nü geçtikten sonra çay arasındaki yayla evlerinin yanında beni bekleyen yoldaşlarıma kavuştum

beldesini çıktıkdan sonra onlar beni sollayıp bir hayli arayı açtılar.. Bense halime efkarlanıp kendimce bir şeyler mırıldanarak yola devam ediyordum. Onbir yıldır aynı yoldan gidip geldiğimden yolları iyi bilirim. Kuş Yuvası'na yaklaşırken bir pınar var. Başından el eksik olmazdı. Orada her çeşit meyveden satılırdı. Oraya geldim. Baktım ki kimseler yok. Pınar mahzun, ben mahzun. Sadece suyun şırıltısı var. Ve sular vadilere akıp gidiyor. Benim huyum ya gönlümü kalemle kağıtla, şiir yazarak eylerim. O zaman pınarla neleri paylaştım dinleyelim.

*Pınar senden bir badecik içelim
Mahzun oldum şu hallerine
Kuş yuvası yol ver bize geçelim
Duydum bahar gelmiş bizim ellere*

*Pınar senin suyun akar vadiye
Birkaç kelam olsun sana hediye
Bu yollardan gidilir Çetmi'ye
Bizi yolcu eyle bizim ellere*

*Pınar suyun içtim şifalar olsun
Çevre yanın lale sümbül gül olsun
Seni yapan eller dert görmesin
Kurban olam seni yapan ellere*

*Burada satılırdı türlü meyveler
Hani yanındaki beyler ağalar
Senci leyin oldu gözlerim pınar
Döküp gidilir mi bizim ellere*

*Bir garip yolcuyum kendi halimde
Söylenir giderim dağlar ardında
Kimseler kalmamış senin yanında
Koyup gidilir mi bizim ellere*

*Lodos yeli eser karlar eriyor
Derelere coşkun seller iniyor
Bir yolcu yola düşmüş gidiyor
Nasip götürür mü bizim ellere*

*Aşık Halis ağlar yüze gülse de
Dinmez acıları derdin dese de
Yoldaşlarım gitti, bana müsaade
Kader götürür mü bizim ellere*

... dedikten sonra yola revan olduk. Torosların çok meşhur Kuş Yuvası'nı, yalçın kayaları aşıp Karapınar'ı (Şıh Köyü) geçtikten sonra Çay Arası'ndaki yayla evlerinin yanında beni bekleyen yoldaşlarıma kavuştum. Kısa bir moladan sonra tekrar yola revan olduk. 11.30'da Feslikan Yaylası'ndaki çadırın başında zirvede bir çeşme başında yemek molası verdik. Dinlenirken etrafa nazar ettim. Barçın Yaylası ve bizim dağlar görünüyör.

Karlar eteklerde yavaştan erimiş, her tarafta çiçekler boy vermiş...Bakalım Hayzun motorun sesine neler karıştı, dinleyelim:

*Bağlar neşelenmiş insanlar güler
Yine bahar gelmiş bizim ellere
Çiçekler açmış rayihası güzel
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Barçın yaylasına yurtlar kurulur
Yörük kızı koyun sağar yorulur
Yayıklarda taze ayran yayılır
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

SİYASET

Mehmet GÜVEN

[ALMANYA]

Bizim oğlan yiğit oldu
Bıyığında siyaset var.
Everdik gelin geldi
Duvağında siyaset var.

Okudu diploma aldı
Zibidi anarşist oldu
Bir günde üç banka soydu
Kasasında siyaset var.

Kız müdür, oğlan da terzi
Neşeli ve mutlu annesi
Dikti üç pantol düğmesi
İğnesinde siyaset var.

Oğlumu askere saldım
Bir ay sonra mektup aldım
Der baba onbaşı oldum
Rütbesinde siyaset var.

Talihimiz kırık merat
Gece sancılandı avrat
Dedim karı gel bir hap at
Tabletinde siyaset var.

Fabrikalarda işim ne
Gettim köye değirmene
Su yok ki taşları döne
Oluğunda siyaset var.

Susuzluktan çok bunaldık
Sanki Kerbela'da kaldık
Beş köye bir çeşme yaptık
Musluğunda siyaset var.

Geniş mera yeşil orman
Keçi çok koyun bulaman
Keçeye yaslanmış çoban
Kavalında siyaset var.

Sökün geldi av zamanı
Tazı kovalar tavşanı
Avcıların boş kovani
Sıkısında siyaset var.

Zorbalar babamı vurdu
Annem mahkemeye verdi
Hakim hemen berat dedi
Kararında siyaset var.

Gavat oğlu gavat netmiş
Köpeğin çükünü kesmiş
Karısı öyle istemiş
Düğününde siyaset var.

Poz vermişler gazeteye
Köpek uzanmış döşeğe
Karısı sırtır neye
Gülüşünde siyaset var.

Siyaset yapıyor gavur
Müslüman'a der ki sen dur
Gafiller de öyle uyur
Rüyasında siyaset var.

Güven ne istersin elde
Çay istersin susuz yerde
Her kelime her cümlede
Sözlerimde siyaset var.

*Ne güzeldir Torosların havası
Acep bu yıl bizim oba neresi
Adını sevdiğim Dikmen yaylası
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Ördek uçtu viran kaldı gölümüz
Gurbet elde nice olur halimiz
Akpınar'a düşer mola yolumuz
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Gurbet ekmek oldu hayaller katık
Yürek pare pare boyunlar bükük
Dağda yuva yapmış kınalı keklik
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Gurbet ele düşen el olur gider
Gözlerinin yaşı sel olur gider
Dökülür saçları kel olur gider
Dostlar bahar gelmiş bizim ellere*

*Dostun evi gönüllerdir gir hele
Dost olmadan varamazsın bir yere
Bu aşkın derdi nedir sor hele
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Küçükten gurbete ayrıldı yolum
Tomurcuk vermeden kurudu gülüm
Bir de benim için şakı bülbülüm
Kader bizi attı yaban ellere*

*Papatyalar sarı menekşeler mor
Lale boynun eğmiş öksüzüm diyor
Sıla özlemine bir bilene sor
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Susam çıkmış sarp kayanın yüzüne
Hele bakın cilvesine nazına
Akpınar'ın çayırına özüne
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Gül ile çiçekler çayır çimenler
Yemlik, Selem deren kınalı eller
Haberiniz olsun ağalar beyler
Yine bahar gelmiş bizim ellere*

*Niye akar arkadaş gözünün yaşı
Ne eylerse hoştur Huda'nın işi
Altmış iki oldu Halis'in yaşı
Kefen satan gelmiş bizim ellere*

.... diyerek, doğum yerim ana yurdum Çetmi'ye vasil oldum. Kasaba girişinde beni karşılayan torunlarımı kucakladım. Duygularım zirveye çıktı. Nihayet dost akraba ve arkadaşlarıma kavuştum. 12.30'da yolculuk son buldu. Hemen çok sevdiğim Gök Seki'ye geçtim. Dostlar, bu şiirlerimiz mevsimlik, ama Çetmi'nin Sesi'ne ne zaman yansır bilemem.

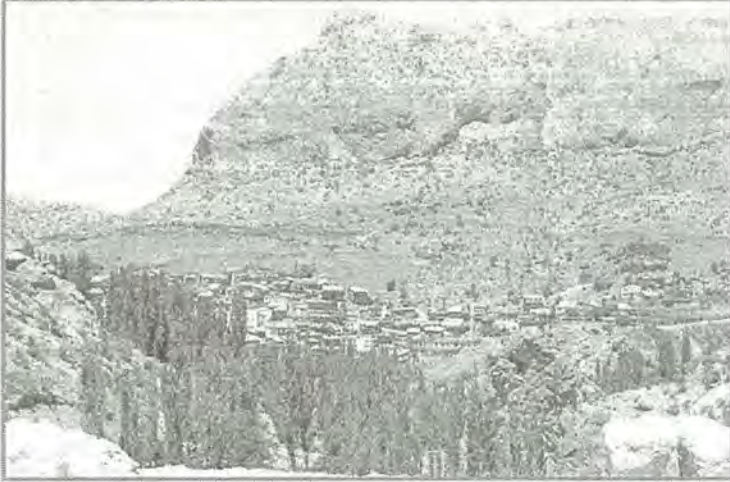
Dergimize ve sizlere bir hatıra olsun istedim. Okuyan ve dinleyen tüm hemşehrilerime saygılarımla.

BAL ARISI

Kasım Yazıcı

Şifa kaynağı **BAL** ve onu üreten **ARI** hakkında ne biliyoruz? Kainatın bin bir çiçeğini ziyaret edip her birinden aldığı bu özleri kendi süzgecinden geçirdikten sonra peteğe sızdırması ve sonra da adı üstünde, tadı damağımızda canımıza can katması insanı sadece hayran bırakmıyor aynı zamanda ibret dolu bir tablo seyrettiriyor.

ÇETMİ

*Çetmililer
Vakfı
başkanlığını
yürüten
Mehmet Balcı
Bey'in
hizmetlerini
takdir eden
kasaba halkı
Osman Bey'e
de güvenini ve
desteğini
sürdürüyor.*

Çalışma, emek, sabır, azim ve irade gibi daha nice kavramlarla tanımlanabilen arıları herkesin tanımasını isterim. Yüksek yaylalarda kilometrelerce uçarak kekikten su dikenine kadar çiçekten çiçeğe konması, çam dalları arasından akan reçineleri emmesi ve akan pınarın damlacıklarından süze süze içtiği suyla balını harmanlaması doğrusu dünyadaki hiçbir fabrikayla kıyas kabul etmez. Bu mükemmel nimetin kadrini bilmek için galiba elimizi kovana değdirmemiz ve onların çalışmasını doya doya seyir etmemiz gerekiyor. Çünkü bu iş, kitaptan okumayla ya da televizyondan film izlemeyle anlaşılmaz.

Kışın uyumaya yatan arıların bahar bakımı ve oğul mevsiminde yapılan faaliyetlerin eziyetlerini çok yakından biliyorum. Fakat hasat mevsiminin zorluğunu bir o kadar da zevkini tadarken yaşadıklarımız unutulacak gibi değil. Arıların ömrünü verdiği ürünlerinden balı, almak için yakılan tütsü kovana verilmeye başlanınca ameliyat masasındaki narkoz

gibi etkisini bir müddet gösteriyor ancak daha sonra diğer kovandaki arılarla birlikte öfkelenenler başlıyor hücumla... Mal, canın yongasıdır. Atasözü gereği can havliyle saldırıya geçen arıların bir kısmı telef olsa da asla pes etmiyorlar. Öyle ki o çevrede kim varsa, hangi canlı kıpırdıyorsa hepsine savaş açıyorlar. Değerli yazar **Ali Nar**'ın Arılar Ülkesi adlı ütöpik romanını okursanız ifadelerim daha iyi anlaşılır.

İlahi nizamın mükemmeliyeti içinde çalışmasını sürdüren arıların balını alabilmek için en az arılar kadar cesur, arılar kadar sabırlı ve arılar kadar sevgi dolu olmak gerekiyor. Değilse arılar perişan, ballar da rezil olabilir. Terlemeden, soğuk kanlı ama cesur olmak kaydıyla balı kovandan alabiliriz. Şifa kaynağı balı yemeyen tadım bilemez. Adam bir yılda bir milyar lira sigara dumanına para verirken hiç hesap yapmazken yüz yeni liralık bal alıp sofrasında çoluk çocuk şifa bulması için gayret göstermez. Sonra da hastane koridorlarında ezile büzüle yazdırdığı ilaçları(!) avuç dolusu mideye indirir yine de sadra şifa olmaz.

Arı Balı

Gökyüzünde uçan bal arısından bahisle biraz da Arı balından söz edelim: Taşkent İlçemizin kayasıyla meşhur Çetmi'nin Sevgili Başkanı **Osman Arı**'dan ve bir buçuk yılda kat ettiği mesafeden söz etmenin yeri ve zamanı. 20 Ağustos 2005 Cumartesi sabahı Konya'dan kible istikametinde yola çıkıp hafta sonunda dinlenmek istiyorsanız Çetmi Kasabası'na kadar uzanmanızı tavsiye ediyorum. Konya Belediyeleri içinde en genç başkanlarından biri olan **Osman Arı Bey**'in soyadına yakışır bir çalışma sergilediğini görmek, kasabanın remzi ürperten kayaların arasından geçerken soğuk sulardan içmek ve boğazın serinliğinde bir soluk almak, derde deva kabilinden insana huzur verir.

Çetmi'nin bundan önce on yıl belediye başkanlığını yaptıktan sonra şimdi de Çetmililer Vakfı başkanlığını yürüten **Mehmet Balcı Bey**'in hizmetlerini takdir eden kasaba halkı Osman Bey'e de güvenini ve desteğini sürdürüyor. Çünkü hizmet aşkıyla çalışan bu insanlar, Çetmi Köyünü yaşanılabilir bir beldeye çevirmek, dağlık ve taşlık bir yörede ığneyle kuyu kazmaktan daha zordur. Kasabanın içme suyundan yol-

ÇETMİ'DEN HABERLER

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

- *Mustafa ÖZEL (Hacı Mustafa) Çetmi'de
- *Mehmet KARADENİZ (Maraşlı) Çetmi'de
- *Cemal YAZICI (Çetmi'de)
- *Mehmet Güçlü (Topal)
- *Ali GÜÇLÜ (Çetmi'de)

VEFAT EDENLER

- *Abdurrahman AKBAY (Demirci)
D:1933 Ö:29.07.2005
- *Abdurrahman KARADENİZ (Kahveci)
D:1937 Ö:30.07.2005
- *Ali ASLAN (Gök Mehmet Ali)
D:1945 Ö:15.09.2005
- *Mümine ASLAN (Gök Mehmet Ali'nin eşi)
D:1956 Ö:15.09.2005
- *Halis ŞAŞMAZ (Katibin Halis)
D:1952 Ö:28.09.2005
- *Abdullah SOLMAZ (İmam Abdullah)
D:1924 Ö:21.10.2005

TEŞEKKÜR MESAJI

Babamız ve Annemizin 15 Eylül 2005'te Tekirdağ'da vefatı üzerine, hemen hareket edip, naaşlarını alıp Çetmi'ye getiren kıymetli akrabalarımıza ve köylülerimize, uzaktan yakından gelip cenaze namazlarına iştirak eden herkese, telefonla veya şahsen bizlere taziye ve tesellide bulunarak manevi destek veren bütün hemşerilerimize teşekkür ederiz. Allah cümlesinden razı olsun.

*Adem, Fatma, Alim, Alaeddin Aslan,
Fadime Aslan ve Şükrü Korkmaz*

EVLENENLER

Şekir Mehmet'in kızı Meryem,
Afyon'lu Nurettin Başkaya ile evlendi.

Ahmet Güçlü'nün oğlu Hüseyin,
Kadir Boz'un kızı Tuğba ile evlendi.

Ahmet Kocaman'nın oğlu Adem,
İsa Akkoca'nın kızı Fadime ile evlendi.

Yusuf Demirlenk'in oğlu Mevlüt,
Mehmet Aslan'ın kızı Fadime ile evlendi.

Ahmet Güçlü'nün oğlu Hüseyin,
Kadir Boz'un kızı Tuğba ile evlendi.

30'dan devam

*Hasta olan
hemşehrilerimize
acil şifalar, vefat
edenlerimize rahmet ve
mağfiret, evlenen
gençlerimize ömür boyu
sağlık ve mutluluklar
dileriz.*

Cetmi

larına, çocuk ve aile dinlenme parklarına; meyve bahçelerine giden yolların açılmasından kapalı ve açık su kanallarına, sulama havuzlarına, yeni yolların açılmasından misafir evlerine, un fabrikasından hasta nakil aracı-ambulansa kadar daha birçok hizmete şa-

hit olacak ve sevineceksiniz Hayal gibi gelen bu çalışmaların kısa zamanda ve zor şartlarda yapılmasına hayran olacaksınız. Yüz elli kilometreyi uzak görmeyin, bir sıla-i rahim yapın. Arı'nın çalışmalarını yerinde görün, arı balı tatlı olur.

11. Çetmililer Günü

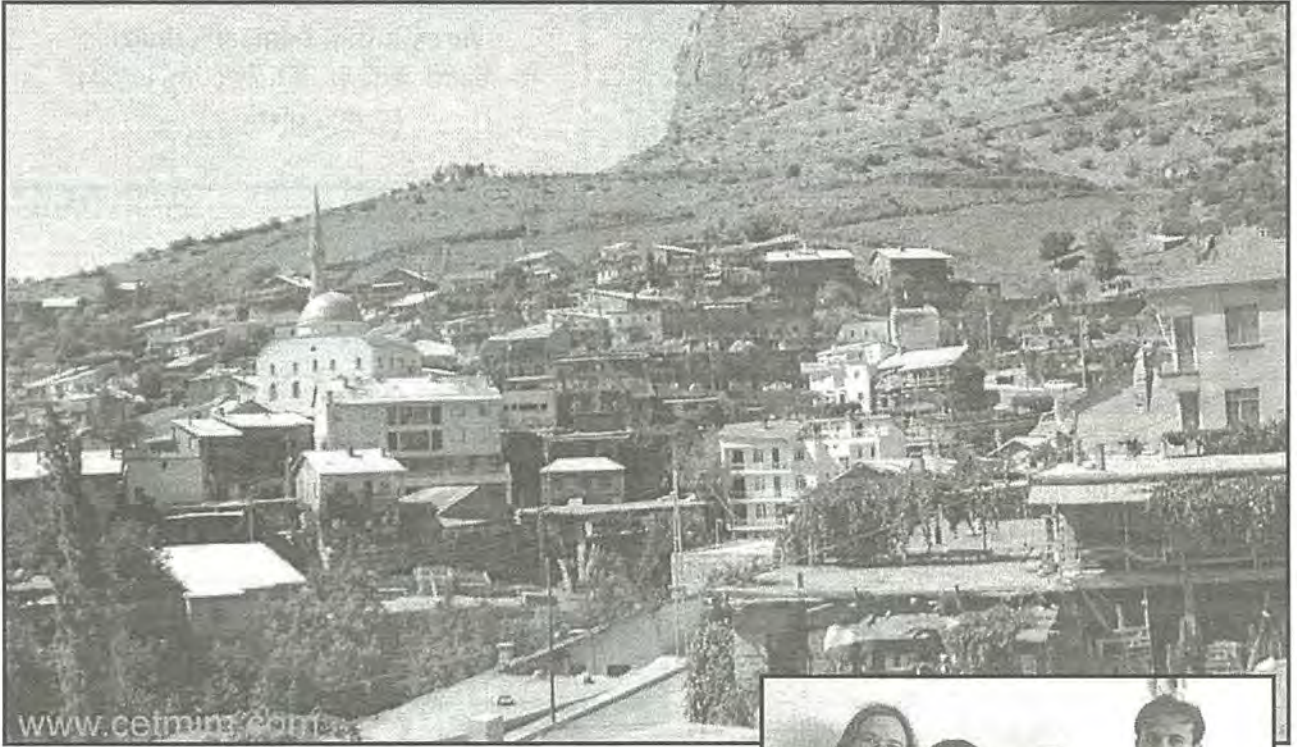
11. Çetmililer Sevgi Dostluk ve Hoşgörü Etkinlikleri 20 Ağustos 2005 Cumartesi günü ikindi namazını müteakip mezarlık ziyareti ile başladı. Herkes mezarlığa geleerek geçmişini yad etti. Okunan Kur'an eşliğinde fatihalarını gönderdi. Mezarlık ziyaretinden sonra saat 18'de vakfın Yönetim Kurulu Toplantısı icra edilerek yapılan çalışmalar gözden geçirildi.

Daha sonra belediye hizmetlerine yenileri eklenen tesisler açıldı.

Bunlar değirmen yanına kurulan (eski değirmenin yerine) **un fabrikası**, Kuzan mevkiine yapılan **spor sahası** ve **sulama havuzuydu**. Açılışa mülki amirlerin yanı sıra çevre kasabaların belediye başkanları da iştirak etti.

Aynı günün akşamı, Türk Halk Müziği sanatçıları **Bedri Aysel**i ve **Dr. Armağan Elçi**'nin konseri büyük ilgi gördü

Konserden önce Vakıf Başkanı Mehmet Balcı ve Belediye Başkanı Osman Arı misafirleri selâmlayarak birer konuşma yaptı.

Bu yıl 11.si düzenlenen Çetmililer Dostluk ve Hoşgörü Etkinlikleri beklenenin üzerinde ilgi gördü.

21 Ağustos 2005 Cumartesi günü, civar köylerden de gelen çocukların katılımı ile sünnet merasimi gerçekleştirildi. Saat 09-14 arası. Sünnet merasiminden sonra sıra yemeği verildi. Daha sonra vakıf yararına kurulan kermesin açılışı yapıldı. Kermes beklenenin üzerinde büyük ilgi topladı. Özellikle Bursa'dan Hüseyin Gökgün'ün hazırlayıp gönderdiği, üzerinde Çetmi ile ilgili yazılar olan havlular dikkat çekti...

Çetmililer Günü, belde halkı ile gurbetçileri buluşturdu

DÜŞÜNCELER

Geçmişte yaşadığımız hayat bir film şeridi gibi gözlerimizin önünde canlanır. Daha dün çocuktuk. Birdenbire büyüdük. Türlü meşak-katlerle karşılaştık. Zaman oldu sevindik, zaman oldu üzüldük. Kimi zaman yılgınlık kapladı ufkumuzu, kimi zaman cesaret sardı bütün benliğimizi. Şimdi biz çoluk çocuk sahibi olmuşuz. Bizim yaşadıklarımızı bizden sonrakiler yaşıyor ve her şey gözlerimizin önünde oluyor. Geçmişini görmek isteyenler kendi çocuklarına baksınlar yeter... Bir zamanlar bizler de öyleydik. Sonra her birimiz büyüdük. Büyüdük de adam olduk! Bir şeyler için mücadele ettik... Yılmamayı öğrendik belki. Karşılaştığımız kimi kötü tipleri ebediyen affetmemek üzere mahkûm ettik.

*"Ölüm güzel
şey, budur
perde
arkasından
haber / hiç
güzel
olmasaydı ölür
müydü
Peygamber"*

Hakkımızı helâl etmeme gibi bir avantaja sarıldık. Bazen haksızlıklara karşı direndik gücümüzün yettiğinde... Sonra kazanmak peşine düştük. Dost kazandık, düşman kazandık, sevgi bereket ve ihsan kazandık... Bilgi ile birlikte bir sürü eşya kazandık... Ama hiçbir zaman kazandıklarımız bizi tatmin etmedi. Her dem yeni arzular kamçıladı benliğimizi. Para kazandık, mal mülk kazandık... Şan, şöhret peşinde koştuk belki... Gıpta ettiğimiz şeyler için uykularımız kaçtı zaman zaman. Hayat değirmeninde tuz buz olduk eridik gittik. Geçen ömrümüzün bitmekte olduğunu, yaşlanan bedenimizin tekleyen hastalıkları ile farkına varır gibi olduk. Ama aldırmadık. Dışlerimiz çürüdü çaresini

bulduk. Başımız ağrıdı haplarla geçıştirdik. Gözlerimiz gözlüklere emanet edildi. Ama bütün bunların da bir süresi vardı elbet. O da yavaş yavaş doluyor. Kulaklarımız duymaz, ellerimiz tutmaz, mecalimiz kalmaz, dermanımız kesilir... Kalbimiz tekler, şekerimiz artar, tansiyonumuz düşer... Ve bir gün bütün çareler tükenir... Tükenir elbet... Bu dünyaya gelip gelmemek elde değildi, gidip gitmemek de elde değildi.

Biz bu halde iken bizim annelerimiz, babalarımız, onların ataları da aynı halleri yaşayıp bu dünyadan geçip gitmediler mi? Bizden sonrakiler de geçip gidecekler elbet... Öyleyse bizler, bu evrende bir süreliğine yaratılan ve yolculuk eden varlıklar değiliz miyiz? Yaratılırken kendi varlığımıza müdahale etmek gibi bir irademiz yoktu. Olamazdı da zaten. Kaldı ki bizler yaratmaya muktedir değiliz. Yaratan en güzel surette yaratmış. Bir itirazı olan var mı? Ölürken de kendi istek ve arzumuz ile hareket etmeyiz. Ve ondan kaçış yoktur. **"Her nefis ölümü tadacaktır"** tadacaktır elbet. Ama buradaki "tatma" kelimesi dikkat çekici. Demek ki ölümün de tadılmaya layık leziz bir tarafı vardır. Ve şüphesiz **ölüm de bir nimettir. "Ölüm güzel şey, budur perde arkasından haber / hiç güzel olmasaydı ölür müydü Peygamber"** diyor Üstat Necip Fazıl... Acaba bizler bu yolculuk esnasında kazandıklarımız ve kaybettiklerimiz arasında nasıl bir yerde duruyoruz? Kârda mıyız zararda mı? Bize faydası olacak neler yaptık? Yoksa tümünden zararına mı çalıştık? Ar-kada bıraktıklarımızın ve kazandıklarımızın bize faydası ne? Yoksa zararına mı çalıştık? Bedenimiz gibi ruhumuz da mı iflas etti?

Gelen geçen ömür sermayesinin neticeleri bunlar. Ömrümüz dünü ve bu günü ile önümüzde... İyi ve kötü arasında, güzel ve çirkin karşısında, mukayese yapmak da bizim elimizde. O halde yaşadığımız hayatın muhasebesini iyi yapmalı, her adımı ona göre atmalıyız.

Hayat dediğimiz hal bizi bitirmeden kendimize gelelim.

Varlığımızda doğrular istiklâlini ilân etsin.

Bir alimin şu sözü yeter;

"Allah-ü Teâlâ'nın tercih ve ihtiyarındaki güzelliğe vakıf olan bir kimse, O'nun kendisi için tercih ettiği şeyden başka bir şey temenni etmez."

HAYAT, KARDEŞİN GÖZLERİNDE

Esra Erk

Her insan bir aile içinde doğar ve o aile içinde hayatını sürdürür. Peki nedir bu aile? Niçin bir aile içinde yaşarsınız? Bir ailenin içinde başlayan yaşamımızı yine kendi kurduğumuz bir başka aile içinde sürdürmek isteriz? Peki ama niçin? Niye bir aile içinde bulunmaya ihtiyaç duyarız? Aile içinde yer almak, onun bir parçası olmak güven verir bize? Yalnızlık bir yere kadar ilgi çekicidir. Sonra içimizdeki aile hasreti alev alev yakar bizi. Bütün bunlar ne kadar gizlense de her insanın hissettiği duygulardır. Peki ama niye bütün bu

bireyi ayrı bir ağaç dalıdır gövdeye sınıksı bağı. Yaşamayı için gövdenin hayat damarlarına ihtiyaç duyar. O damarlar koptu mu gövdesinden kopup yere düşen bir dal parçası gibi kurur gider. Hayat biter onun için. Yapraklar yeşermez küçük kolları arasında, kuşlar şakımaz yaprakların gölgesinde...

Aile olmadan birey olamaz insan. Onu ayakta tutan ailenin gücüdür. Ailenin arkasında olduğunu hissetmektir sorunlara göğüs gerebilmesinin sebebi. Anne sevgisi, baba kucağının güvenidir aile, **aile kardeşinin gözlerinde gördüğün bağıdır.** İşte bu sevgi olmadan nasıl yaşar insan. İnsan gerçek sevgiyi ailesinde yaşar, ailesinde yaşatır sevgisini. İşte bu yüzden her insan bir ailenin üyesi olmak ister. İşte bu yüzden en özgür ruhlar bile bir aile bağına karşı koymayı başaramaz. Özgürlüğe kaçışları aile özlemiyle son bulur hep. İşte bu yüzden yetiştirme yuvalarındaki **çocukların gözleri sönüktür.** Hiç gülmez onlar, hiç yürekten gülmeyi başaramazlar. Aile bireyi olmayan her insan hüznle yaşar. Sevgiden uzak kalır, gücü olmaz hayatın zorlu yollarında ayakta kalmak için. İşte bu yüzden o çocuklar çabuk yenilir acımasız sokaklara.

Her insan bir aile içinde var olmak ister. Bir aile ocağının sıcaklığını arar her insan. Soğuk görünür kimi zaman, uzak durur aile bireylerinden, sanki hiç onlardan değilmiş gibi. Dışardan hiçbir bağı yokmuş gibi görünür, oysa içten içe çözülmez düğümlerle bağlıdır ailesine. Gücünü onlardan alır. Hırçınlığı ailesine yapsa da öfkesinde bile sevgisi gizlidir o insanların. Her şeye karşı gelebiliyorsa, her sorunun üstesinden gelebiliyorsa bir insan gizli gizli sığındığı ailesi vardır içinde. İşte en asi insanlar bile konu ailesi olduğunda önu alınmaz bir öfke ile gelir karşımıza. İşte bu yüzden aileye söz söylenmez. İşte bu yüzden kutsaldır aile geleneklerimizde.

Her hayvan neslini devam ettirmek için ürer. Anne çocukları kendini kurtaracak büyüklüğe gelene kadar bakar olara sonra terk eder. Her hayvan kendi ayaklarının üzerinde durmak zorundadır artık. Hayat mücadelesinde yalnız savaşçıdır her hayvan. Ama insan öyle değildir. İnsanoğlu tek başına yaşayamaz. Hayatta kalması için

*Eğer ailesi
olmazsa kopmuş
bir dal gibi
düşecektir bir
köşeye, kuruyup
gidecektir
öylece. Sonra
bir ayağın
altında
çıtırdayarak yok
olup gidecektir
bu dünyadan.*

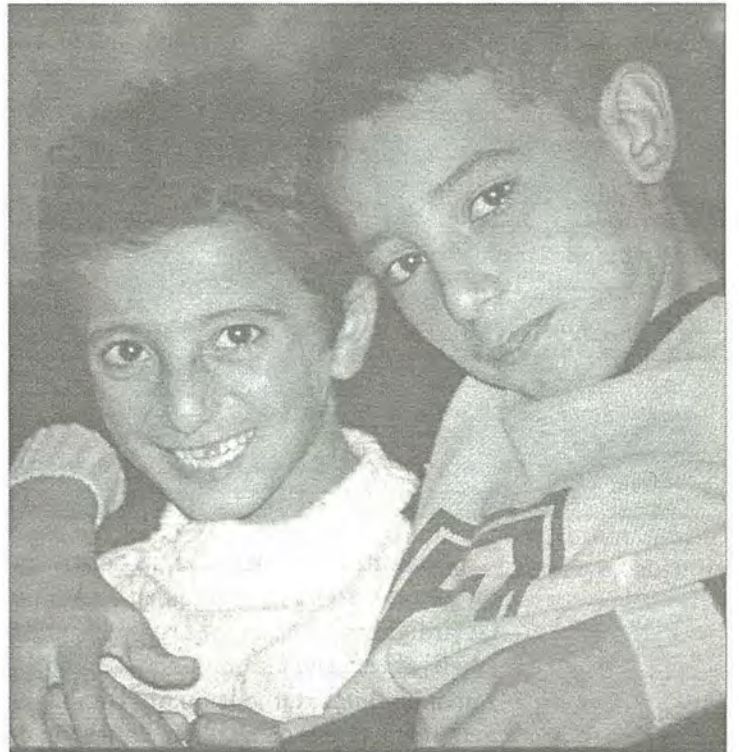
duygular, niye ihtiyaç duyarız bu kurumun bir parçası olmaya? Tek başına ayakta duramaz mı insan? Bir ailenin mensubu olmak neden güç verir, niye daha güvenle gider sorunlarının üstüne?

Bir sürü soru geliyor aklına insanın. Bir sürü soruya cevap arıyor beyin hücreleri depoladığı bilgilerden. 'Nedir bu aile?' geliyor ilk akla. Neye denir aile? Sadece aynı evi paylaşan insan topluluğu değildir tabii ki aile. Aile sevgi demektir. Aile bağlılıktır. Aynı havayı solumak, aynı amaçla hayata bağlanmaktır. Ailenin her

ailesine ihtiyacı vardır. Hiçbir insan terk etmez çocuğunu, böyle yaratılmamıştır. **Büyüse bile hep çocuk kalması ondandır annelerin gözünde çocuklarının.** Yetmiş yaşında nine o yüzden geçen yıl anane olmuş kızının üstüne şalını örter üşütmesin diye. Torunlarını kucaklamaya başlayan oğlunun hâlâ peşindedir, babası yaramazlık yapmasın diye. İşte bu bağlar insanın ailesiz yaşamasını mümkün kılmaz. Bu içgüdülerle insan hep ihtiyaç duyar ailesine. Yalnız yaşasa bile bir yerlerde varlığını bildiği bir ailesi vardır ve hep var olmalıdır. Yoksa yok olacaktır, sevgisi kaybolacaktır, güveni kalmayacaktır hayata. **Eğer ailesi olmazsa kopmuş bir dal gibi düşecektir bir köşeye, kuruyup gidecektir öylece.** Sonra bir ayağın altında çıtırdarak yok olup gidecektir bu dünyadan.

İşte bu yüzden **aile demek 'var olmak' demektir.** Ve bu yüzden her insan bir ailenin üyesi olmaya ihtiyaç duyar. İşte bu yüzden aile önemlidir her insan için...

İKİ CAN DÜŞTÜ SONBAHARDA TOPRAĞA

*Kaza haberi
ulaşır ulaşmaz
cenazeleri almak
için kardeşi
Fevzi, amcaoğlu
İsmail ve diğer
yakınlarından
birkaç kişi
hemen çıkarlar
yola Bursa'dan.*

"Her nefis ölümü tadacaktır."

Kur'an-ı Kerim

Bir çok Çetmili gibi iş için, aş için doğduğu yerden ayrılıp önce Antalya'yı, daha sonra Fransa'yı yurt tutan Ali ASLAN, yani Gök Mehmet Ali artık aramızda değil...

namaza götürmediği için bir hemşehri, ağlar hıçkırır hıçkırır. Erkekler ağlar mı? Demek ki ağlar; o da etten ve kemikten ibaret, kalpsiz ve ruhsuz değil ya. Kader onu evire çevire öyle bir yoğurur ki, mum gibi olur adeta. Sona yaklaştığının bilinciyle daha bir olgunlaşır, infak eder, ikramda bulunur tanıdığına, tanımadığına. Yakinen tanıyanlar derler ki; konuşan birini dinlerken bile hep gizlice zikirle meşguldür onun dili. Ahlâk ve fazilet timsali biri. Takdiri ilâhi doyduğu yerden tekrar doğduğu yerlere yöneltir onu. Sıla bir başkadır onun için, lâkin çok değişmiştir insanlar. Köye geldiğinde başkalarına yük olmamak için bir ev yapmak istemektedir köye. Ata evinin bir kısmını diriltmekte kardeşleriyle bir mutabakat sağlayamadığı için Asarcığa yapar evini. İlkbaharda gelip fidanlar diker evinin kenarına. Yeşersin evin etrafı, zikretsin yaprakları lisanı hal ile diye. Altı ay kaldıktan sonra köyde. Dönme vakti gelmiştir, çıkarlar yola. 15 Eylül 2005'te Tekirdağ'da yakalar ecel onu; hem de eşiyle birlikte, trafik kazasında. Meşakkatli dünya imtihanı orada bitmiştir artık onlar için. Ey kaderi, hayatı ve mematı yaratan Rabbim. Aynı araçta bulunan kızı Fatma'yı ve arkadaşısı Debora'yı yarasız beresiz bağışlar kalanlarına. Memat (ölüm) içinde hayat buna denir herhalde. Gök Mehmet Ali'nin eşi Mükmine; Topkara Mehmed'in kızı. Yakınlarından veya aile fertlerinden belki bilmeyen vardır. Mükmine değil Mümine'dir adı esasen onun. İman etmiş, dindar, dini bütün kadındır manası.

Kaza haberi ulaşır ulaşmaz cenazeleri almak için kardeşi Fevzi, amcaoğlu İsmail ve diğer yakınlarından birkaç kişi hemen çıkarlar yola Bursa'dan. Ulaşırlar Tekirdağ'a. Cenazeler alınır gece. İstirahatgahlarına doğru çıkarılır yola. Evvela Antalya'ya koyalım denir. Her ikisinin de anne ve babaları da orada ya. Yakınlıkları orada da devam etsin diye. Sonra karar değiştirilir. İstirahatgah doğduğu yere, yani Çetmi'ye. Cenazeler getirilir köye. Onlar için dünya aleminin son durağı, başladığı gibi sonu da Çetmi. Ateş topu düşmüştür aile fertlerinin, yakınlarının gönlüne. Gözler nemli kalpler

Hepimiz gibi birisi. Deniz dalgası gibi bir oraya bir buraya sürükler kader onu. Geçirdiği bir iş kazası sonrası on küsur defa ameliyat masasında bulunur kendini. O zamanlar küçüktür çocukları. Bir bayram gününde bayram namazı için hatırlayıp onu

Halil İbrahim Bereketi

Vaktiyle birbirini çok seven iki kardeş varmış....

Büyüğü Halil, küçüğü ise İbrahim... Halil, evli çocuklu; İbrahim ise bekârmış...

Ortak bir tarlaları varmış iki kardeşin... Ne mahsul çıkarsa, iki pay ederlermiş.. Bununla geçinip giderlermiş... Bir yıl, yine harman yapmışlar buğdayı. İkiye ayırmışlar....

İş kalmış taşımaya....Halil, bir teklifte bulunmuş:

İbrahim kardeşim; ben gidip çuvaları getiriyim, sen buğdayı bekle.

-Peki abi demiş İbrahim...

Ve Halil çuval getirmeye gitmiş

O gidince, düşünmüş İbrahim:

- Abim evli, çocuklu. Daha çok buğday lâzım onun evine...

Böyle demiş ve kendi payından bir miktar atmış onunkine...

Az sonra Halil çıkagelmiş.

- Haydi İbrahim...! demiş, önce sen doldur çuvalı...

- Peki abi...!

İbrahim, kendi yığınının bir çuval dolurup düşmüş yola..

O gidince, Halil'i düşünmüş:

- Çok şükür, ben evliyim, kurulu bir düzenim de var, ama kardeşim bekâr. O daha çalışıp, para biriktirecek. Ev kurup evlenecek. Böyle düşünerek, kendi payından atmış kardeşinin payına birkaç kürek....

Velhasıl, biri gittiğinde öbürü kendi payından atmış sürekli diğerinkine. Bu, böyle sürüp gitmiş...

Nihayet akşam olup karanlık basmış. Bakmışlar ki, buğday bitmiyor, hatta azalmıyor bile....

Hak tealâ bu hali çok beğenmiş.

Buğdaylarına bir bereket vermiş, bir bereket vermiş ki günlerce taşımış iki kardeş yine de bitirememişler.

Bugün, "Bereket" deyince bu kardeşler geliyor aklımıza...

Abdulkadir Yurtseven
dostumuzun
e-postamıza
gönderdiği
bu hikayeyi
sizlerle
paylaşmak
istedik,
umarız
beğenmiş-
sinizdir...

36'dan devam

Ali ASLAN:

Doğum tarihi : 1945 Ölüm
Tarihi : 2005

Mümine ASLAN: Doğum

tarihi : 1956 Ölüm Tarihi :
2005

Debora :

Gök Mehmet Ali'nin kızı
Fatma'nın Fransa'dan
arkadaşı. Kaza anında

aynı

araçta yolculuk
yapmaktaydı. O, acılı

arkadaşı Fatma'yı hiç
bırakmamış, "benim

yakınlarım merak eder"
deyip onları bırakıp yoluna

devam etmemiş,

cenazenin

Çetmi'ye ulaşması ve
sonrasında hep beraber

olmuş, kıymetli, içindeki
vicdan cevheri hiç

pörsümemiş pırıl pırıl
tertemiz bir genç kız.

hüzünlü. Techiz ve tekfinini bekler kadın erkek Çetmi'deki herkes. Öpülür son kez solmuş soğuk yüzleri. Demet demet güllerle sarılır cansız bedenlere kefenler. Omuzlara alınıp götürülüp, konulur ikisi de musallaya. Önce er kişi niyetine, sonra hatun kişi niyetine kılınır namazları. Koca pelidin yanına konulur naaşları dualarla. Teslim edilir kabir denilen rahmanî kucağa. Ebedi saadet kapılarının açıldığı mekâna. Merhum Ali ve Mümine, makamınız cennet olur inşallah, taksiratlarını affetsin Cenabı Allah.

Bir kaç sene evvel sevilen bir Çetmili için kaleme aldığım yazıyı bitirmek üzereydim ki, rahmetlinin bir fotoğrafını bulabilseydim diye düşünmüştüm. Evine telefon ettim. Eşinin; gelirsene beraberce arayalım demesi üzerine evine gittim. Eski kağıt ve fotoğraflara baktık bir bir. Lakin nafile. Müsaade isteyip odama döndüğümde ağladım için için. İnsanların izi silinir miymiş bir kaç senede diyerek. Bir o gün, bir de bu gece. On gün geçti aradan, yazıyı

kaleme alırken, her satırı ıslattı, gözle-rimden damlayan, Vakit gece, zifiri karanlık, dağ başı, dışarı çok soğuk. Aldırma, her satıra damlayan gözyaşlarına, tut hıçkırığımı diyorum.

Merhum Ali Aslan ve merhume Mümine'nin acılı evlatları Adem, Fadime, Fatma, Alim ve Alaaddin'ine tekrar baş sağlığı diliyor, kederli ruhların sığındığı kader limanına sabrederek sığınmalarını tavsiye ediyor, acı günlerindeki ilahi takdire teslimiyet ve metanetlerini tebrik ediyorum. Onlar gibi bizler de mahzun olduğumuzdan kendileriyle yeterince ilgilenemediğimizi düşünüyor ve hepsinden özür diliyorum. Bir de hep onlarla birlikte olan, onların acılarını paylaşan Debora'ya selam gönderiyor, Mevla'dan hidayet nasip etmesini niyaz ediyorum. Acı bir günün kompozisyonu resmetmeye çalıştım. Hatalarım affola.

Vesselam.

Niğmetullah UÇAR

HAKİM BEY

Çetmi'de kadastro tespitler yaptı
Delilsiz kayıta almaz hakim bey
Bilirkişilerle eleyip tarttı
Dağları kişiye yazmaz hakim bey

Dedemin dedesi, onun babası...
Bu yerler onların ekin tarlası
Orman işletmenin bu uğraşması
Tarlayı fidanlık yapmaz hakim bey

Kırk altı yıl önce Çetmi'de doğdum
Baba tarlasına 'bizim' diyordum
Nasıl aldık diye babama sordum
Dedeler sonuna varmaz hakim bey

Babama dedemden mirasla kalmış
Dedem babasından bölüp pay almış
Varisler paylaşmış sınır daralmış
Ara ilk sahibi çıkmaz hakim bey

Köyümüz ormanmış eski yıllarda
Kalmış çok geride hatıralarda
Ben ağaç görmedim tarlada kırdı
Dalına kuş yuva yapmaz hakim bey

Yıldırım Arıkan adında biri
Teknik rapor yazmış görmeden yeri
Nasıl delil olur söyledikleri
Akıla mantığa sığmaz hakim bey

Yirmi beş bin ölçek neyi gösterir
Yüksekten ağaç da ot da yeşerir
Hele yaz gününde ekin gögerir
Gökten bakış yeri tutmaz hakim bey

Teknik raporda da tarladır diyor
Köyün yaşlıları tasdik ediyor
Kanun hakka göre karar veriyor
Adalet kesindir şaşmaz hakim bey

Keşif esnasında şunlar gözlenmiş
Çavdar ekiliymiş tarla denilmiş
Yabani ot, geven tespit edilmiş
Kardeşlerim köyde durmaz hakim bey

Zaten bizim köyün çoğu dışarda
Tarlalar verimsiz bu topraklarda
Gönlümüz Çetmi'ye hayal kurar da
Bedenler gurbette yaşar hakim bey

Sınırlarındaymış ardıc ağacı
Tarlaları sürdük kazdık kıracı
Ağaç gölgesinde kaldık kıracı
Güneş yüzümüzü yakmaz hakim bey

Mücbir noktalardan çıkış alınmış
Mesafe açıyla konum katılmış
Bilgisayar ile tespit yapılmış
Gerçekler ortaya çıkmaz hakim bey

Altmış üç baskılı haritalara
İşlenmiş paftalar bilgisayara
Orman denilir mi tek ağaçlara
Çiftçi hep güneşte durmaz hakim bey

Teknik raporda da söz ediliyor
Ormanın sınırı yok deniliyor
Şahısa kadastro geçiriliyor
Umarım gözlerden kaçmaz hakim bey

Diğer iki parsel orman toprağı
Yeşillikle tarif ediyor dağı
Harita ayırmaz bahçeyi bağı
Tarla gökyüzüne çıkmaz hakim bey

Bilirkişi bile raporda yazmış
Bir parsel ziraat alanındaymış
Harita yüksekten içine almış
Olmasa resmine katmaz hakim bey

Ben bildim bileli bizim dağlarda
Ardıc var tarlanın kenarlarında
Çiftçi dinlenirken oturur orda
Gölge olsun diye yıkmaz hakim bey

Kenarında üç beş ardıca bakar
Harita tarlayı ormandan sayar
Muhakeme edip verirken karar
Umarım yanlışlık olmaz hakim bey

Orman raporunu alalım ele
Kayıt yok tahsise belgesi ile
Hiç rastlanılmamış suç zaptı bile
Orman buharlaşıp uçmaz hakim bey

Dedemin dedesi dahil edilse
Kesim yapılmamış, yangın değilse
Ormanlara zarar verilmemişse
Bu toprak tarladır kopmaz hakim bey

Neden doksan iki kabul edilmez
Tarım alanı der orman denilmez
Dedelerden kaldı geri verilmez
Sahipli mal elden çıkmaz hakim bey

Eski tarihlere dönersek eğer
Çetmi de dahildir ormandır her yer
O zaman yıkılsın şehirler köyler
Orman olmayan yer kalmaz hakim bey

Şimdi karar sizin; biz mi, orman mı?
Hakkın sahibi mi, sahip çıkan mı?
Haksızlık yapan mı, haklı olan mı?
Adalet düzeni yıkmaz hakim bey

BİR HATIRA

Ali Önder

Bizler gençken rahmetli Göbüt Ali'nin bir sohbetine katılmıştık. O sohbetinde bize daha önce yaptıkları bir hacet duasından bahsetmişti.

Köyümüz bir kuraklık geçirmiş. O zamanlar yaylada oturuluyormuş. Toplanmışlar ve "yağmur duasına çıkalım" demişler. Köye haber göndermişler. Köydeki insanlar bu iş için hazırlıklara başlamışlar. Nohut, bulgur, fasulye vb. şeyler toplanmış.

*Münafıklar
gidince hocalar
ikna edilip
duaya başladı.
Biraz sonra hava
gürlemeye
başladı.
Arkasından
yağmur geldi.
Yemek kazanları
filan su ile
doldu. Güney
Pınar Anırcak
arası esikler, her
taraf su ile
doldu.*

O zamanki hocalar Hatip Hoca, Balcı Abdullah, Emin Hoca gibi değerli insanlar. Bunlar önde biz arkada yaylaya doğru gidiyoruz. Emin hoca eşeğe binili bir vaziyette. Köyden çıktık Eski mezarlığı geçtik Bolay alanının altına vardık. Orada bir davar sürüsüyle karşılaştık. Bağın bahçenin içinde davar yayılıyordu. Davarların Bolaylılara ait olduğunu öğrendik. Hepimiz kızdık ve davarları kovalamaya başladık. Gençler bu işi yaparken hocalar durumun farkına vardılar. Hatip hoca niye böyle yapıyor-sunuz diye bize kızdı. "Davarları rahatsız etmeyin. Siz böyle yaparsanız ben köye döneceğim" dedi.

Hocam niye kızyorsunuz dedik. O, "Biz bu dil bilmezlerin yüzü suyu hürmetine yağmur duasına çıkıyoruz" dedi. Biz bu durumu arkadaşlara söyledik.

Davar kovalamayı bıraktılar. Hocayı

ikna edip yola devam ettik. Hoca keyfe gelerek ilahi söylemeye başladı. En sonunda yaylaya vardık. Yaylamızın adı Güney Pınar'dı.

Güney Pınar'daki maşat alanına vardık. Orada bulunan mezarlığın yanında bütün köylülerimiz toplandı. Yemekler yapıldı ve bütün hazırlıklar tamamlandı. Hüsem Ahmet Hoca'nın evinden ayrılan geldi. Bütün köylü içti. Fakat hocaların keyfi yine kaçmıştı. Bu sefer de biz dua yapmayız dediler. Niye hocam diye sorunca, "*İçinizde münafıklar var, onlar giderse duayı yaparız*" dediler. O münafık dediklerinin suçu ise, birisi zina edermiş, diğeri ise devamlı hırsızlık yaparmış. Biz bunu sonradan öğrendik.

Münafıklar gidince hocalar ikna edilip duaya başlandı. Biraz sonra hava gürlemeye başladı. Arkasından yağmur geldi. Yemek kazanları filan su ile doldu. Güney Pınar Anırcak arası esikler, her taraf su ile doldu. O sene bereketli günler geçirdik. Buğdayımız samanımız doldu taştı. Daha sonra hocalar pis insanlar içinizde durursa Allah dualarınızı kabul etmez dediler. Böylesi inananları içinizde barındırmayın ve onların şerrinden korunun dediler.

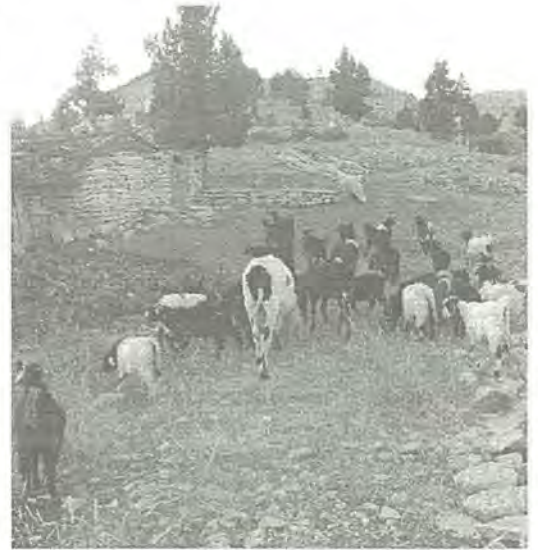
Allah böyle hocaları başımızdan eksik etmesin ve hepsinden razı olsun.

Günümüzde de böyle insanlara muhtaç değil miyiz?

Saygı ve sevgilerimi sunarım.

Kalın sağlıcakla.

Değerli eşim Meryem Önder'i buradan rahmetle anıyorum.

Dün, Bugün, Yarın

Kerim GÜVEN

Şadüman olmuştu anne babamız
Bizler şu dünyaya geldiği zaman
Olmasın kardeşim ahu figanlar
Yolumuz tersine döndüğü zaman

Bir zamanlar sütü emdin anadan
Çünkü emir böyle yüce Mevla'dan
Ölüm denen seni beni söyleden
Gülü gonca iken solanlar vardır.

Bir zamanlar emekleyip yürüdüm
Yaşın kemalını buldu büyüdün
Sen de şu dünyada gonca gülüdün
Akıbet güllerin solacak bir gün

Kimisi varmadan on beş yaşına
Bin bir türlü iş gelir başına
Akıl ermez şu Mevla'nın işine
Çok göz yaşı ile yunanlar vardır.

Büyüdükçe yaşın bulur kemali
Yaklaşıyor düğün dernek zamanı
Belki de yazılır Hakkın fermanı
Genç yaşta gülleri solanlar vardır.

Kimi varır yirmi otuz yaşına
Zevki sefa ile gider işine
Bilmez ne gelecek garip başına
Dünyaya doymadan ölenler vardır.

Nerde o güzelim günlerin nerde
Giriftar olmuştur artık bir derde
Hayırlı bir evlat koymalı arda
Gerçi o da bir gün yok olur gider.

Var ise eserin daim ebedi
Yüce Mevlam verir ol hidayeti
İnanmazsan kardeş oku ayeti
Bu yolda çok ferah bulanlar vardır.

Cami çeşme yaptır, böyle bir hayır
Yol köprü ne varsa daha ve sair
Ol mahşer gününde elini alır
Başkası fayda etmez öldükten sonra.

Hakkın emri ilen yazılır ferman
Kesilir dizinden olanca derman
Gelip gidenin çok hiç birin bilmen
Ölüm sana gel gel dediği zaman.

Vakitler yaklaştı akşam olacak
Bilmem garip başa neler gelecek
Dünya malı hep geride kalacak
Gül cemalin er geç solacak bir gün.

Gafil gezme kardeş er geç ölürsün
Dünya kadar malın olsa ne fayda
Söyleyen dilleri söylemez olur
Bülbül gibi dilin olsa ne fayda.

Bu yalan dünyada ben de var mıydım
Günden güne artar belki de derdim
Bir gün viran kalır yer ile yurdum
Tenim kara toprak olacak bir gün.

Esasen doğarken ağlamak varmış
Fakat kim olacak bu sırta ermiş
Ölüm yaşamanın meyvesi imiş
Biz de tadacağız öldükten sonra.

Esas ağlamalı doğduğu zaman
Çünkü şu dünyanın elinden aman
Vadem tamam olup öldüğüm zaman
Gülüp şad olacak amelin olsun.

Doğunca emroldu sana yürümek
Verdin şu dünyaya epeyce emek
Akıbet dünyadan sende elin çek
Ecel sana gel gel dedikten sonra

Fırsat elde iken gayret edelim
Hak yoluna doğru çokça gidelim
Akıbet sorgu var kardeş bilelim
Hak Gafur Rahmanı bul yavaş yavaş.

Bilmem nere gider bu kadar giden
Bu tahtı sarayı koyup terkedem
Uyan şu gafletten sen de ey âdem
Şu yalan dünyadan göçersin bir gün.

80, 90, 100 olsa bile yaşın
Akıbet ölümdür bilesin işin
Kaldır behey gafil gafletten başın
Ölüm kapımızı çalacak bir gün

Var mı razı olmayan bilmem ölüme
Kimse memnun değil kendi haline
Al kardeş bir şeyler burdan eline
Ecel kapımızı çalacak bir gün.

Er geç bu dünyadan herkes ayrılır
Kara toprak yorgan olmuş sarılır
Bil ki bu günlerden hesap sorulur
Ahirete yolcu olduktan sonra

Sekiz gün ömre, dokuz gün azık
Yazık şu çekilen zahmete yazık
Vücutlar yorulur gönüller ezik
Ecel seni beni bulduktan sonra.

Çalışmasan zordur muhannet sözü
Ellerin kem sözü yakıyor özü
Muhtaç etme Yarab ah ile bizi
Dünya ahret şad et bizi Allahım

Çokları beğenmez kutnu kumaşı
Olmak ister hurilerin bir eşi
Olsan bile Lokman hekim kardeşi
Fayda vermez ecel geldikten sonra.

Kimi giymiş kara kimi giymiş al
Kimi Cennetinde kimin almış nar
Örter üstümüzü toprak ile kar
Ogün şu dünyadan göçtükten sonra

Kimisi çok sever şalı kumaşı
Olmak iter meleklerin bir eşi
Sana da ölüm var gelir hey kişi
Yakasız gömleğe girersin bir gün.

Ölüm hepimize gelecek haktır
Yaradanım senden isteğim çoktur
Çünkü sen ulusun güçlüğü yoktur
Nasip et cennetten bize Allahım.

Veran şu dünyanın ahiri veran
Var mı şu Dünyanın ahirin bilen
Hakkın aşkı ile göz yaşı silen
Cümlemizden razı olsun Allahım.

Emir böyle olunca yüce Mevla'dan
Nice canlar gelir geçer dünyadan
Herkes ayrılacak köşkü saraydan
Hepsi yerle yeksan olacak bir gün.

İbret al hey gönül gel bu sözlerden
Kaldır şu perdeyi gören gözlerden
Kulluk ister yüce Mevlâ bizlerden
Akıbet huzura vardığın zaman.

Niçin düşünmeden gafletle gezen
Bunca yaptıkların vardır bir yazan
Kılınır beş vakit okunur ezan
Sende hak yolunda ol yavaş yavaş.

Akar sular gibi coşar çağlarım
Gönlüm hak yolunda hakka söylerim
Hak için Hâlık'a niyaz eylerim
Hak için Mevlâ'yı bildikten sonra.

Kimdir Halıkının sözünü tutan
Deli olur O'nu bir an unutan
Seni şu alemde böyle yürüten
Yürüt Hak yoluna bizi Allah ım

Bir gün uyr isen uyaran olmaz
Ne kadar uyusan gözlerin doymaz
İnsan oğlu bunun farkına varmaz
Akibet toprağa gir yavaş yavaş.

Konuşmaz olacak bir gün bu dilim
Nasıl dayanacak narına tenim
Bir gün ermez olur her şeye elim
Şimdiden tedarik gör yavaş yavaş.

Sanmayın kalacak bu Dünya baki
Kalmasın kimsenin üstünde hakkı
Hakkın ayetini devamlı oku
Belki bir hidayet verir Allah'ın.

Karadır kardaşlar kalbimiz kara
Nasıl dayanacak tenimiz nara
Çalış hak yolunda durma avara
Hakkın emri budur bil yavaş yavaş.

Elbet yok olacak bu Dünya birden
Bitecek insanlar kapkara yerden
Sakin be kardeşim ahrette nardan
Yanması zor imiş bil yavaş yavaş.

Yoktur kardeş yoktur yolumuz başka
Hakkın ismi ilen gelelim aşka
Şu yalan dünyanın ardına düşme
Sende hak yolunda öl yavaş yavaş.

Geliyor kardeşim sana da sıra
Çalış hak yolunda durma avara
Bulamaz derdine tabipler deva
Salım musallaya vardıktan sonra.

Bitecek kardeşim bir gün ömürler
Beyhude geçiyor bizim bu günler
Hkkın emri ilen daşlar demirler
Halıkın zikreder bil yavaş yavaş.

Nideyim kardeşim ben bu Dünyayı
Canım Azrail aldıktan sonra
Bulamaz derdine kimse bir çare
Salın musallaya vardıktan sonra.

Hakkın emri ilen yıkılır dağlar
Meyve vermez olur ol yeşil bağlar
Kerim aşk ile bunları söyler
Ergeç Ahirete yolcuyuz deyi.

İster isen çıkmak sende Miraca
Beş vakti eda et her gün böylece
Dileyelim Haktan bizi de hacca
Gitmek nasip etsin nolar yaradan.

Kimse karşı gelmez kardeşim buna
Emir büyük yerden geldikten sonra
Dileyelim Haktan versin Cennetin
Bin ayak bir yere durduktan sonra

Hakkın ayetiyle bellidir bunlar
Göçecek Dünyadan hep bu insanlar
Kalacak burada saraylar hanlar
İhtiyacın kadar aldıktan sonra

Son gününde bülbül dilin tutulur
Dostların soyup da seni yatırır
Cansız at kabire doğru götürür
Yolculuk uzundur öldükten sonra.

İki kişi gidip salın getirir
Seni yuyan dostlar ona yatırır
Kalır şu dünyada malın hatırın
Hocalar bağlayıp sardıktan sonra.

O gün göreceksin musalla taşın
Sonra ne olur kardeşim bilmem işim
Güzel yaz ayları olur bir kışın
Bu devran tersine döndükten sonra

Bir gün olup bu ömürler bitecek
Garipler eline varıp yatacak
Bilmem bulunur mu bir taş dikecek
Sende bu hesabı yap yavaş yavaş

Beyhude geçiyor kardeşim günler
Nede çabuk gelip geçmiş ömürler
Gün gelir söylemez olur bu diller
Ahrete yolcusun bil yavaş yavaş

Boştur kardeş boştur bu bizim eller
Küfürden kalmıyor bu bizim diller
Geceler karanlık uzundur yollar
Sende tedarikin gör yavaş yavaş.

BİRAZ DA GÜLÜMSEYELİM

Boru Yetmedi

Fizikçi, matematikçi, kimyacı, jeolog ve antropologdan oluşan bir heyet bir araştırma için arazide bulunmaktadır. Birden yağmur bastırır. Hemen yakındaki bir arazi evine sığınır. Ev sahibi bunlara bir şeyler ikram etmek için biraz ayrılır. Hepsinin dikkati soba üzerinde toplanır. Soba yerden 1 m. kadar yukarda, altındaki dizili taşların üzerindedir. Sobanın niçin böyle kurulmuş olabileceğine dair bir tartışma başlar.

Kimyacı, "adam sobayı yükselterek aktivasyon enerjisini düşürmüş, böylece daha kolay yakmayı amaçlamış"; fizikçi, "adam sobayı yükselterek konveksiyon yoluyla odanın daha kısa sürede ısınmasını sağlamak istemiş"; jeolog, "burası tektonik hareketlilik bölgesi olduğundan herhangi bir deprem anında sobanın taşların üzerine yıkılmasını sağlayarak yangın olasılığını azaltmayı amaçlamış"; matematikçi, "sobayı odanın geometrik merkezine kurmuş, böylece de odanın düzgün bir şekilde ısınmasını sağlamış"; antropolog, "adam ilkel topluluklarda görülen ateşe tapmanın daha hafif biçimi olan ateşe saygı nedeniyle sobayı yukarıya kurmuş".

Bu sırada ev sahibi içeri girer ve ona sobanın yukarda olmasının nedenini sorarlar. Adam cevap verir: -"Boru yetmedi."

Siyanürlü Kavun

Bir kavun tarlası olan çiftçi her akşam tarlasına çocukların dadandığını ve birkaç karpuzun eksildiğini fark etti. Bir süre düşündükten sonra, tarlaya bir uyarı levhası koymaya karar verdi: "Dikkat! Kavunlardan birine siyanür enjekte edildi!" Ertesi akşam çiftçi kavun yiyemeden kaçan çocukları keşif izledi. Bir hafta sonra, çiftçi tarlasında geziyordu. Kavunlarını denetleyerek eksik olmadığını düşünürken gözü kendi levhasının yanına konan bir levhaya ilişti: "Şimdi o kavunlardan iki tane var!"

FOTOĞRAFIN DİLİ

Çok şıkım değil mi?

Görgüsüz Bakan

Bakan olan görgüsüz birisi şoförüne sorar. "Şoför söyle bakalım eşekle şoför arasında ne fark vardır?"

Şoför bir süre düşündükten sonra mahcup bir şekilde; "Bilemedim bakanım" der. Bakan cevap olarak: "Eşeğe çüş diyince, şoföre ise dur diyince durur" der.

Bunun üzerine şoför çok sinirlenir, ama karşısındaki Bakan olduğu için bir şey söyleyemez... Belirli bir süre sonra bu defa şoför Bakan'a: "Bir soru sorabilir miyim Bakanım" der.

Bakan da: "Sor bakalım" der.

Şoför sorar: "Eşekle Bakan arasında ne fark vardır?" Bakan bir süre sonra: "Bulamadım şoför, söyle bakalım" der.

Bunun üzerine şoför de: "Vallahi Bakanım ben de bulamadım..." der.

Etmezsen etme

Adamın biri, bir gün ağacın altında namaz kılıyormuş. Ağaçta bulunan başka biri de onu izliyormuş. Namazını bitiren adam daha sonra namazının kabul olması için Allah'a dua etmeye başlamış.

- "Allahım sen namazımı kabul et." Ağaçtaki adam:

- "Etmem" diye cevap vermiş.

Adam şaşırılmış. Tekrarlamış:

- "Allahım sen kıldığım namazı kabul et."

- "Etmem."

Adamın şaşkınlığı iyice artmış.

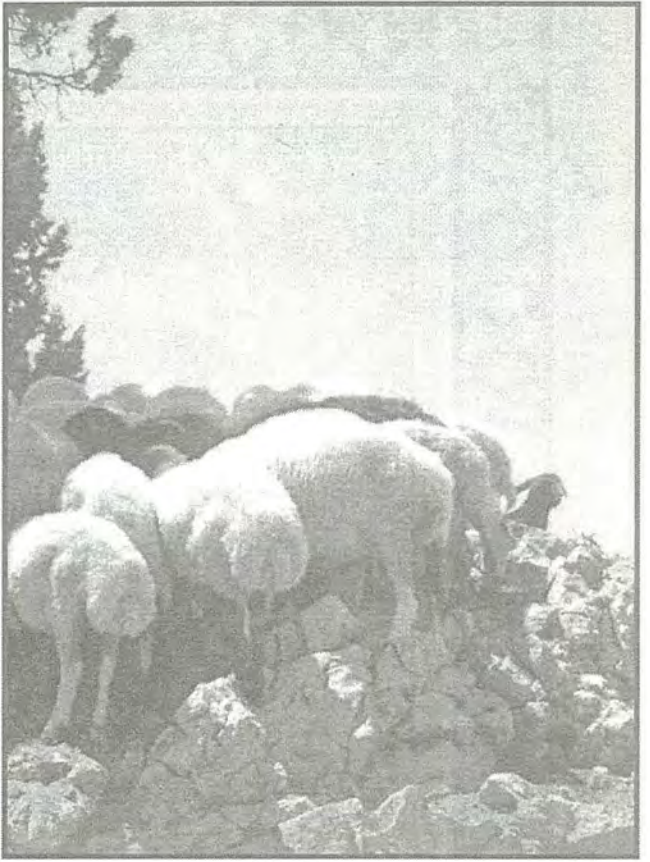
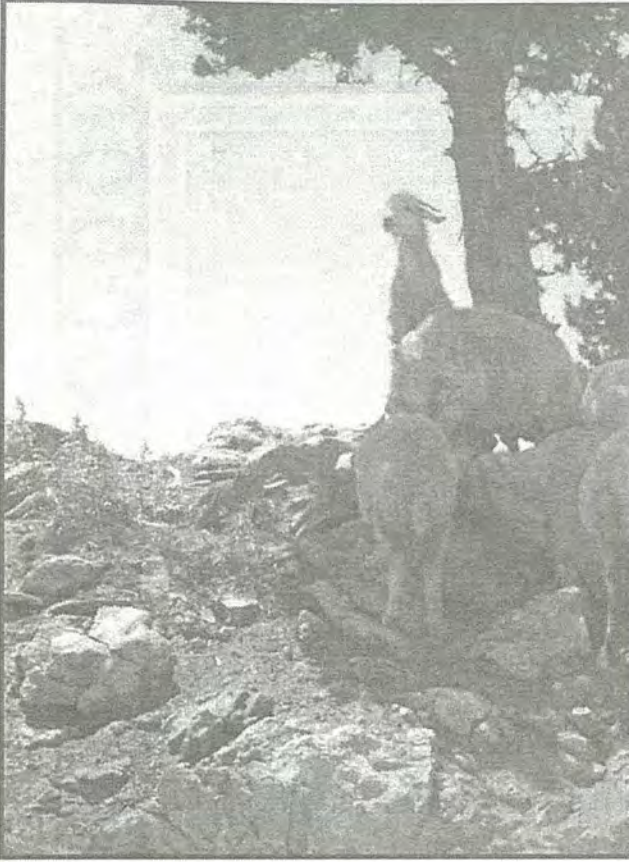
Yine:

- "Allahım sen namazımı kabul et" demiş.

Ağaçtaki adam tekrar:

- "Etmem" deyince adam sinirlenmiş. -

"Etmezsen etme. Zaten apdestsiz kılmıştım."

FOTOĞRAFLAR: AHMET SEMERCİ

bugün bittim
ahmet aka

bugün bittim
bitti tüm kelimeler
bugün
doğduğum köyde
kuzular başka meler

bugün gittim
gitti bütün kederler
bugün
hiç beklemediklerim
bana 'nerdesin' derler

bugün bitti
gün gülümsüyor ufukta
bugün
düşlerimi bölen yok
uyuyabilirim soğukta

bugün gitti
el sallayacak ne var
bugün
gölgeleri kopardım,
beni duyuyor duvar

bugün yitti
yitti bütün dilekler
bugün
hasret ve hüznün
geldiler, gitmeyecekler

Tebrik

*Hemşehrilerimizin
Ramazan Bayramını
Tebrik Eder; Memleketimize ve
İslam Alemine
Hayırlar getirmesini dileriz.*

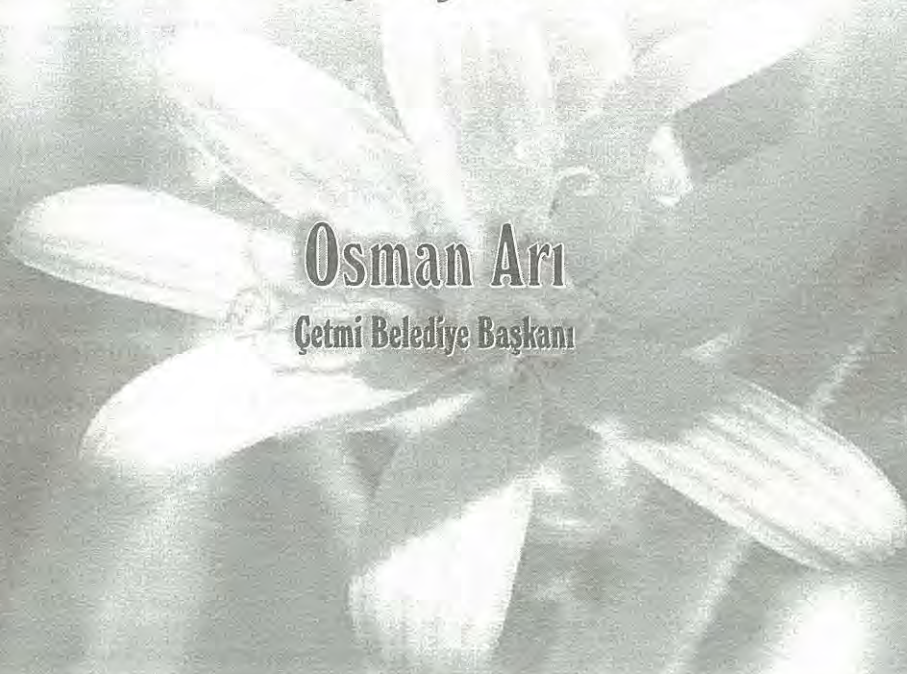
Çetmililer Eğitim Kültür ve
Yardımlaşma Vakfı Yönetim Kurulu

* Mehmet Balcı * Ahmet Güçlü
* Baki Solmaz * Hüseyin Yıldız
* Hasan Akkoca * M. Akif Akkoca

Tebrik

*Muhterem Hemşehrilerimizin
Mübarek Ramazan Bayramı'nı
Tebrik Eder, Memleketimize ve İslam
Alemine Hayırlar getirmesini Dilerim.*

Osman Arı
Çetmi Belediye Başkanı

**m. ali
köseoğlu
dört mevsim
dört yaprak**

resim defterimdeki
kardanadam
güneşi görünce terliyor
kış geldi ya ay
üşür mü donar mı atkısız

ay ve güneş
uyutup uyandırıyor beni
dört mevsim dört yaprak
resim defterimden düşen

ilkbahar ve yaz
sonbahar ve kış
hepsi beni seviyor

gece üstüm açılrsa da
örtmüyorum mahsus
annem yanağımdan öpüyor
babam üzerimi örtüyor.

kuş ve bulut

kuşçu amca!
bizim kuşumuz var,
ağacımız da
sen bize bulut ver sade
yüz paralık

orhan veli

Fatih- Beyza

ipek you

dergisinden
iktibas
edilmiştir

TOROSLARDA BELDELER, YAYLALAR Zeki Oğuz

*"Sarı yaylam seni yaylayamadım kar iken
Alaca kekliği avlayamadım toy iken
Bende bu gençlik sende bu güzellik var iken
Alırım ahdımı koymam ben sizde."*

baharın coşkusuyla canlanıyor Toroslar.

Toroslarda görmeye değer, gerçekten insanın, "yabancı dünyanın cenneti" diyebileceği bölgelerden biri de Taşkent'ten sola dönünce başlayan yaklaşık 30 kilometrelik bir vadi. Benim Boğaziçi diye adlandırdığım vadi boyunca uğrayacağımız her beldede insanlar sizi güler yüzle karşılar, bir dilim ekmeğini bölüşür, gönül hoşluğu ile uğurlar. Yine uğrayacağınız her beldede belki de yaşamınızda hiç göremeyeceğiniz güzelliklerle karşılaşacaksınız.

Taşkent'i geçtikten sonra sola dönünce vadiye inmeden önce karşınıza çıkacak ilk belde de bembeyaz evleriyle Avşar'dır. Onun

FOTOĞRAFLAR: AHMET SEMERCI

**Çetmi,
bölgenin en
eski yerleşim
yerlerinden
biri. Toroslara
özgü ahşap
yapılarla beton
binalar iç içe.**

Çetmi'nin Sesi Dergisinin üçüncü sayısından almıştım üstteki dizeleri. Sarıkız Teyze, anılarını anlatırken okumuş türküyü. Yöreyi ve insanı en güzel türküler anlatır zaten. Bu dizeler aklıma geldikçe, Toros yaylalarındaki, beldelerindeki güzel insanlar gelir gözlerimin önüne. Bahar geldi mi yaylaların canlanma zamanıdır artık. Navruzlar, çiğdemler, kardelenler, yabanî lalelerin açıp solduğu, karların eridiği Yörük katarının yola düşme zamanıdır. Vadi boylarında, bahçelerde çapa sallıyor insanlar. Ağaçların çevresi açılıyor, her yer düzenleniyor. Gelen

hemen altında iki köyün birleşmesiyle belediyelik olan Ilıcıpınar vardır.

Her yeni belediye gibi Ilıcıpınar Belediyesi de bir yığın sorunu kendi çabası ile çözmeye çalışıyor. Bölgede hizmet yapabilmek için Torosların taşı, kayası ile cebelleşmek gerekiyor. İki yıl önce belediye başkanı beldeye getirilen suyun kaynaktan beldeye kadar nasıl getirildiğini yerinde gezdirip anlatmıştı. 10 km uzaklıktaki suyun, kayalar oyu olarak güçlkle nasıl getirildiğini gözlerimizle görmüştük. Ferhat'ın dağları delmesine benziyordu yaptıkları iş. Göksu ırmağının bir

kolu Ilıcıpınar'ın hemen altından akıp gidiyor. Rafting ve doğa sporları için az bulunur vadilerden biri burası.

Çetmi'ye varmadan sola dönerseniz Balcılar kasabasına (Alata) ulaşırsınız, Balcılar halkı, Mersin'in Erdemli ilçesine bağlı Alata köyünden göçmüş. Çetmi ve Bolay'ı gezdikten sonra Balcılar'da kendinize mükellef bir alabalık ziyafeti çekebilirsiniz.

Çetmi, bölgenin en eski yerleşim yerlerinden biri. Toroslara özgü ahşap yapılarla beton binalar iç içe. Çetmi'ye girebilmek için iki tarafı yüksek kayalarla çevrili dar bir yoldan geçmek gerekiyor.

Dört yanı dağlarla çevrili beldenin çıkışı ve girişi bu dar yol. Yaylalara bozuk, stabilize bir yoldan ulaşıyor. Bir ucu Göksu ırmağına ulaşan vadi Çetmi'de Ayboğazı'ndan başlıyor. Bahçelerin arasında yapacağınız yarım saatlik bir yürüyüş sizi bölgemizin en görkemli güzelliklerinden birine ulaştırır; Ayboğazı Şelalesi'ne. Yüksek kayalıkların arasından gürül gürül akan su,

gün Çetmililerin pilav günüdür ve yöre halkını tanımak için bulunmaz fırsattır.

Bolay, Çetmi'nin tam karşısında Torosların yamacına kurulmuş bir beldemizdir. Bolay da yeni belediye olan beldelerimizden biri. Bu yüzden sorunları çok. Bir küçük sağlık ocağı yapabilmek için bile dağları devirmek gerekiyor. Bütün Toros köylerinde olduğu gibi Bolay'da da evler genellikle iki katlı. Alt katlar ahır ve samanlık olarak kullanılıyor. Bunun bir nedeni arazinin yetersiz oluşu, bir nedeni ise çetin geçen kış şartlarında hayvanların ısısından yararlanmak.

Bolay'ın yaylaları beldenin güneyinde. Sarıveliler, Ermenek yolu üzerinde. Bolay'ın Karapınar yaylasında başlayan bu yaylalar zinciri Ermenek'te Zeyve Pazarı'na kadar uzanıyor ve yaz aylarında binlerce insan buralarda konaklıyor. Karapınar Yaylası, Toroslarda flora bakımından en zengin bölgelerimizden biri. Nivruz, yaban lalesi, kardelen gibi az bulunur çiçekler mart-nisan aylarında bu yaylalarda bulunur.

Nasıl gidilir?

Konya'dan Boğaziçi'nin en uzak noktası olan Bolay 160 km uzaklıkta. Bu bölgeyi tanımak için birkaç gün ayırmak gerekiyor. Bölge kamp için ideal bir bölge. Ayrıca Taşkent'te Pirlerkondu otelinde de kalınabilir. Balcılar, Çetmi ve Bolay'a her gün araba var, ama bu gezginler için uygun değil. En ideali grup gezileri olabilir. Çünkü Boğaziçi dışında bölgede görmeye değer yaylalar, beldeler var.

Gevne Vadisi, Başyayla, Göktepe, Yörük Pazarı, bunlardan sadece birkaçı.

Çetmili Fadime Eski'nin dizeleriyle bağlayalım sözü.

*"Sarı çiğdem dutam dutam yollarda
Baba ardıç küme küme dağlarda
Güzüm senin olmadığın yerlerde
N'zeyleyim dünyaya kalacak malı"*

**Çetmi'ye
girebilmek
için iki tarafı
yüksek
kayalarla
çevrili dar bir
yoldan
geçmek
gerekıyor.**

şelalenin önünde küçük bir göl oluşturduktan sonra Çetmi'nin, Ilıcıpınar'ın, Balcılar'ın, Sazak'ın bahçelerine bereket saça saça Göksu'ya akar gider.

Çetmi, otatık değerlerini hâlâ koruyan beldelerimizden biri. Deve Oyunu, Tekcek oyunu ile, özel asker uğurlama törenleri ile gelenek ve göreneklerini sürdürüyor. Yöreye gezi düşünürseniz, bunun için en uygun tarih Ağustosun son haftası derim. Çünkü, o

TAT PA

UNLU MAMULLERİ TİC. LTD. ŞTİ.

Karşıyaka Mahallesi Fatih Terim Cad. No: 6

Varsak / ANTALYA

0 242 4177265

HAS AYAR / RAİSER

Tarlanızı Ormana Çeviren Kuruluş
Ziraat Mühendisliği

Bağ, Bahçe, Tarla Ağaçlandırma Sistemleri, Toprak Analizleri,
Modern Damlama Sulama Sistemleri, Pazarlama ve Dikim İşleri

HAS AYAR / RAİSER

Su ve Sulama Sorununa Son Veren Kuruluş
Jeoloji ve Jeofizik Mühendisliği

Sondaj İşletmeciliği ve Dalgıç Pompa.
Sondaj, Kuyu, Arama ve İşletme,
Ruhsat İşleri, Jeofizik Etüt ile Yeraltı Su
Araması 100 Metreye Kadar **Garantili**
Derin Kuyu Açımı, Sondaj Malzemeleri,
Dalgıç Pompa Satış ve Montajı

Modern Sulama sistemleri,
Damlama Sulama Sistemleri, Otomatik
Sulama Otomasyon Sistemleri, Satış, Montaj,
Plan, Proje, Taahhüt..Bahçe ve Tarla Fidan
Dikimi...Toprak Tahlil ve Analizleri...Bitki
Koruma ve Bakımı

MERKEZ

H. Ulu şahin İş Merkezi B Blok Dış Cephe No:39 KONYA
Tel: 0 332 2352713 Fax: 0 332 2352743

ŞUBELER

Ankara Konya Cad. Göz Apt. No:163
(Petroller Karşısı) Cihanbeyli-KONYA
Tel:0 332 6781818

Yüzbaşı Varol Cad. Pazar yolu No:24 Kulu-Konya
Tel: 0 332 6416171

İ. Hakkı Ayar: 0 535 7333083
Ethem Ayar : 0 536 5163043
Mustafa Ayar: 0 535 6764685

www.hasayar.com.tr
hasayarsondaj@mynet.com
hasayar@hotmail.com